

VETO

ALGEMENE STUDENTENRAAD

Rechtshulp in België

Interview met B. Hubeau

Tot voor 50 jaar onderging de man in de straat het recht. Hij had enkel verplichtingen: hij moest en hij mocht niet.

Tegenwoordig heeft hij als arbeider, huurder, werkloze, belastingbetaler een bepaalde juridische positie die enerzijds een aantal verplichtingen inhoudt doch die hem ook een aantal rechten geeft. Rechten, die hem doorgaans niet op een gouden schaalte gepresenteerd worden.

Het formalisme en de ingewikkeldheid van het recht zijn de belangrijkste obstakels bij de pogingen om zijn rechten te bekomen. Een democratisering van de rechtshulp is daarom belangrijk. Over deze rechtshulp werd op 26 februari een onderzoek van de UFSIA aan de pers voorgesteld. Naar aanleiding hiervan gingen we praten met Bernaer Hubeau, medewerker van Wetswinkel Antwerpen-Zuid.

VETO: Het rapport heeft de naam *Rechtshulp aan Marginalen* meegenomen. Als ik aan marginalen denk, zie ik Parijs voor ogen. Mensen met krantenpapier in hun schoenen, die op de verlichtingsgaten van de metro liggen. Ik neem aan dat de vlag 'marginalen' hier een andere lading dekt?

B. HUBEAU: Het globale rechtshulp-aanbod valt uiteen in twee grote blokken: één dat op commerciële leest geschoeid is en daarnaast de sociale rechtshulp.

De essentie van commerciële rechtshulp is dat het moet betaald worden tegen marktprijs. Als vrij beroep kan de advocaat zelf haar prijzen en erelonen vastleggen. Enerzijds heb je daarbinnen de algemene commerciële rechtshulp: de

balie-advocatuur is voor alle domeinen van het recht bevoegd. Een advocaat mag zich niet als specialist in deze of gene discipline bekend maken.

Daarnaast heb je binnen het commerciële blok ook nog de specifieke rechtshulp. Een voorbeeld hiervan is de Rechtsbijstandverzekering: deze garandeert je bv. juridische bijstand bij het ontstaan van problemen inzake strafrecht.

Sociale rechtshulp. Hier-mee wordt de rechtshulp aangeduid die gericht is op groepen voor wie de financiële en structurele drempels van de commerciële rechtshulp te hoog zijn. Deze vorm van hulpverlening wordt meestal gratis of tegen erge lage prijzen verstrekt.

Ook hier weer een opdeling tussen

algemene en specifieke rechtshulp. De specifieke sociale rechtshulp richt zich op bepaalde probleemgebieden (problemen i.v.m. arbeidsrecht die door de juridische diensten van de vakbonden worden opgelost) of probleemgroepen. Een voorbeeld van dit laatste type is de juridische bijstand die gehandicapten en gepensioneerdenbonden aan hun leden verstrekken. Wat er dan nog rest zijn de 3 geleidingen van de algemene sociale rechtshulp.

Rechtshulp die door de balie zelf georganiseerd werd: het stelsel van de pro deo rechtshulp, officieel de Bureau voor Consultatie en Verdediging. Daarnaast, en dat is een recente ontwikkeling, de rechtshulp die geboden wordt door OCMW's, of in samenwerking met de balie, of met een eigen jurist in vast dienstverband. Tenslotte zijn er dan nog de Wetswinkels. Door hun geleidelijke specificering qua doel (bv. huurproblematiek) situeren zij zich op de scheiding van algemene en specifieke rechtshulp.

VETO: De rechtshulp aan 'marginalen' slaat dan op de sociale rechtshulp. Men plaatst, door het begrip marginales zo te omschrijven, wel erge veel mensen buiten de marges.

B. HUBEAU: Ja, maar met deze beperking dat het steeds om algemene sociale rechtshulp gaat. Van bij het begin van het onderzoek heeft men bewust de specifieke sociale rechtshulp buiten beschouwing gelaten. Het gaat dus steeds om initiatieven die zich op de eerste lijn bevinden, en waar men met alle problemen terechtkan. Eerstelijnsrechtshulp betekent dat men buitengerechtigde bijstand verleent: geven van informatie over een wet, het geven van interpretaties van wetteksten, het verlenen van service..

De tweede lijn - het verlenen van procesbijstand zelf - wordt uitsluitend bemand door de advocatuur. Dit is een gevolg van het pleitmonopolie van de advocatuur. Juristen, niet-advokaten, zijn hierdoor uitgesloten van procesvoeren.

VETO: Ik neem aan dat voor tien jaar deze eerstelijnsfunctie ofwel niet bestond, ofwel ook volledig in handen was van de advocatuur. Hoe reageert deze groep op initiatieven als Wetswinkel, die hun deel van de markt aan juridisch advies hebben veroverd?

B. HUBEAU: Aanvankelijk voelde de advocatuur zich bedreigd. Het ging om jonge, progressieve, politiek gemotiveerde mensen die een negatieve invloed zouden kunnen uitoefenen op het vrij beroep.

Geleidelijk bleek dat de Wetswinkels overstepel werden door individueel werk. Men vond geen tijd om meer structurele doelstellingen te realiseren. De balie ging de Wetswinkels meer en meer als een protagonist in die sociale rechtshulp beschouwen, met weliswaar een eigen doelgroep en een eigen manier van werken. De Wetswinkels werden niet langer als bedreigend ervaren. Ook de Wetswinkels zelf zijn dat gaan inzien. Men ging zich heroriënteren naar bepaalde probleemgebieden (specificering), waar men juist die mensen bereikte die elders niet aan hun trekken kwamen. Er kwamen immers veel mensen over de vloer voor wie de drempels (financieel en structureel) die de Wetswinkels wilden verlagen, niet bestonden. Men ging ook klachtenbureaus oprichten, wa ar men klachten van cliënten tegen hun advocaat, als wapen tegen de advocatuur ging gebruiken. Op dat ogenblik heeft de advocatuur

WEEKBLAD. Jg. 8. '81-'82. Nr. 21, dd. 4 maart 1982.

V.u. Bruno Leynse. Van Evenstraat 2D, 3000 Leuven.

Redacties op vrijdag 18.30 u. op 't Stuc, Van Evenstraat 2 blok D, 1ste verdieping.

Nr. 22. Actualiteitsartikelen ten laatste op maandagmorgen 8 maart 1982.

Nr. 23. Artikelen binnen op vrijdag 12 maart. Actualiteit op maandagmorgen 15 maart.

ADVERTENTIES. Idem als actualiteit.

ZOEKERTJES. Resp. op 8 maart en 15 maart 's morgens.

En verder...

... vindt u in dit nummer twee *vrije tribunes* (p. 4 en 5), de warme verbittering van een *stakersdagboek* (p. 2), het geld van de *Leuvense 11.11.11-aktie* in Nicaragua (p. 4), en bovendien niets 'minder dan een redactioneel (maar draai daarvoor gewoon dit blad om)

FILM IN LEUVEN

Good night, sweet ladies: Jean H. et Mark Vaché sont fatigués

In de vorige afleveringen van onze reeks "Laatste kreten van een cinemastad" stelden we respectievelijk de smakeloosheid van het publiek (*deel 1*) en de poengeilheid van de distributeurs (*deel 2*) aan de kaak. In deze Veto nemen de gesprekspartners van onze filmredacteuren zichzelf op de korrel door hun radicale (DAF, genuanceerde (Rastelli) en grappige (Dijk) visie te geven op wat zij onder kwaliteitsfilm verstaan, en wat zij nu juist van het filmwezen verwachten. Als de lezer deze opvattingen met de praktijk vergelijkt, staat aflevering 3 (*En de ezel, hij stampete voort*) garant voor heel wat agitatiegenot.

zie pagina 6

VPZ: V + P + Z?

Op zondag 7 maart gaat in de Arenahal te Deurne het tweede Vlaams Progressief Zangfeest door. Dat een tweede aflevering kan doorgaan is waarschijnlijk niet naar de zin van bepaalde stromingen binnen de Vlaamse beweging, maar wij willen in deze voorbeschuwing even tasten naar de essentie van deze gebeurtenis, nu het zangfeest editie '81 voorbij is en het VPZ-manifest editie '82 verschenen is. Is het Vlaams Progressief Zangfeest Vlaams, Progressief en een Zangfeest?

Het VPZ is eigenlijk ontstaan uit een gemotiveerde kwajongenstreek. Op het beruchte Vlaamsnationaal Zangfeest (denk aan korte broeken, vendelzwaaien, Wagneriaanse samenzang en donderpreken tegen Walen en gastarbeiders) werd in 1980 een prikkatie gehouden door jongeren van KSA, Kommunistische Jeugd en Arbeid-Vlaamse Socialistische Beweging: tijdens het zingen van het Zuid-Afrikaans volkslied haalden zij fluitjes boven en stuurden door hun kakafonie het gebeuren in de war. De groep werd daarna ineen geslagen door de ordedienst van VMO en Voorpost...

Uit deze aktie groeide de vraag naar een eigen alternatief, een organisatie, die de Vlaamse beweging en haar eisen binnen een maatschappelijke kontekst wilde plaatsen. Het VPZ (Z staat voor Zangverbond en voor Zangfeest) werd opgericht met de bedoeling de *verantwoorde eisen van de Vlaamse beweging in een juist daglicht te stellen en aan te vullen in progressieve zin en de progressieve cultuur in Vlaanderen te propageren en te helpen uitbouwen* (manifest 1981).

En wat doen ze daar, op zo'n zangfeest?

Op 1 maart 1981 ging dan het eerste Vlaams Progressief Zangfeest door. Een vrij talrijk opgekomen publiek werd een programma voorgeschoteld, dat de visie van het VPZ op de Vlaamse beweging en op de link Vlaamse-sociale beweging wilde evokeren. Dat dit veel hooi op de

vork was werd duidelijk: De veelheid aan thema's deed afbreuk aan de nodige klaarheid en enkel bij 'gemakkelijke' items (spot met het VMO, het optreden van een Zuid-Afrikaan,...) werd enig entoesiasme getoond vanuit de zaal.

De schare optredende artiesten waren alieschhalve een bewijs van de zoektocht naar een vernieuwde progressieve cultuur: Wannes Van De Velde, Walter De Buck, Vuile Mong, John Lundstrom, het zijn allemaal mensen met grote verdiensten maar wie soms eens naar een progressief feest gaat kan al jaren, bij wijze van spreken, uit het hoofd hun liedjes meezingen.

Een ander moeilijk punt waren de pogingen tot samenzang. Alles verliep vlot met klassiekers als het Mariannelied, Lied der Bannelingen, Bandiera rossa of de Internationale. Kruciaal werd het rond de Vlaamse Leeuw. Slechts een tweehonderd aanwezigen op een totaal van drieduizend hadden de namiddag gesnapt en zongen hun eigen volkslied.

Wat nu gedaan?

Het was over, het eerste Vervard Progressief Zangfeest. De denktank van het VPZ kon zijn besluiten trekken. Het was immers duidelijk naar voor gekomen dat progressief Vlaanderen nog altijd last had, ook binnen het kader van een VPZ, met de Vlaamse problematiek, met het bewustzijn van men Vlaming is, met de nationaliteitenkwestie in het algemeen. Het VPZ kon nu twee wegen opgaan: ofwel de V wat offerteren om de progressieven geen pijn te doen ofwel de V blijven benadrukken vanuit progressief perspectief om links in Vlaanderen kost wat kost opener te maken. Het VPZ manifest editie '82 maakt duidelijk dat men voor de tweede richting geopteerd heeft.

Het manifest is dood leve het manifest

Het VPZ benadrukt zijn overtuiging dat het belangrijk is de Vlaamse en sociale strijd samen te voeren om zo te komen tot

vervolg op p. 5

Boel te Chooz

Al een tijd wordt er elke laatste zaterdag van de maand te Chooz tegen de aldaar in aanbouw zijnde kerncentrale betoogd. Dat was ook afgelopen zaterdag de bedoeling van een 500-tal jongeren, voornamelijk Belgen. De Franse 'socialistische' regering heeft echter voor zo een machtsontplooiing gezorgd dat normaal protesteren, een toch grondwettelijk recht, voortaan onmogelijk is. Nochtans is de meerderheid van de bevolking, en zeker de Waalse grensbevolking tegen dit project, dat ook aan België energie zou gaan leveren (waardoor in Tihange geen extra centrales zouden moeten komen). De Franse ordestrejdkrachten (zoals dat zo mooi heet) hadden de grens potdicht afgesloten. Hoe goed die barrière was mochten een 35-tal betogers die uit Leuven vertrokken waren ervaren toen ze in de velden op zo een kilometer afstand van Chooz door drie zware legerhelicopters werden tegengehouden. Twaalf betogers

werden aangehouden en na vier uur terug over de grens gezet, de rest kon ontkomen. Twee bedenkingen hierbij. Allereerst is tegen dergelijke machtsontplooiing niks maar dan ook niks te doen. Het gewaarborgde recht op vrij protest wordt hier gefnuikt op een manier die enkel tot escalatie kan leiden. Een tweede bedenking betreft het progressief dagblad *De Morgen*. Dat meldde maandag 11, dat er 50 betogers uit Leuven en Gent door de CRS waren tegengehouden, waarvan er 40 werden opgepakt, die *bommen, katapulten, stokken en ander tuig* bij zich droegen, en die *zondagavond* nog zouden vastzitten. Er waren slechts 35 personen die werden tegengehouden, waarvan er 12 werden opgepakt door de *gendarmes (niet de CRS)* en die droegen *geen wapentuig*, enkel helmen. Alle 12 waren *zondag om 18u30* vrij. Wat is dat voor een berichtgeving voor een nietsensatiebelust en vooruitstrevend dagblad?

JS

vervolg pagina 3

(ere)Saluut:

De aandachtige lezer heeft het vorige week reeds kunnen merken. Veto werft een nieuwe redactiesecretaris aan. Bruno Loynse, die deze klus ruim een jaar lang opknapt nam ontslag. "Om persoonlijke redenen", schreef hij in zijn afscheid aan de Stuurgroep van A.S.R.

We mijden vulgariserende psychoanalyse om deze 'persoonlijke redenen' te doorgronden. Veto is vooralsnog geen Privé. We zullen Bruno hierover later zelf aan het woord laten

In deze kolommen.

Terugkijken op zijn werk? Het meest in het oog springende kenmerk van zijn Veto-engagement was zijn onverstoorbare werklust. Zijn ontslag heeft binnen de redactie dan ook geleid tot een herverdeling van de taken. Iedereen was het erover eens: een nieuwe redactiesecretaris kan dit werk alleen niet aan.

Het kon je bijvoorbeeld gebeuren dat je 's ochtends om tien uur in de redactielokalen toekwam en dat Bruno nog aan de lay-out tafel stond van de vorige avond. De resultaten van deze inzet bleven ook niet

ongemerkt. Tijdens zijn 'bewind' ging Veto wekelijks, werd er reclame opgenomen en werd er tenslotte een fototelemachine gekocht. Dit maar om de belangrijkste veranderingen aan te geven. Dat zijn inzet af en toe wel eens tot spanningen leidde met de redactie is niet verwonderlijk en inherent aan de organisatiestructuur van het blad.

Uiteindelijk is het een ploeg vrijwilligers, de redactie, die het Veto-bedrijf runt. De redactiesecretaris is de uitvoerder van de beslissingen die door dit collectief worden genomen. De vrijgestelde positie van de redactiesecretaris maakt dat hij de 'studen-

tenvrijwilligers' makkelijk voorbijbeent.

De vergelijking met een kar die door twee tractoren wordt voortgetrokken is niet slecht: als een van beide meer vermogen ontwikkelt gaat de kar gevaarlijk in 1 richting overhellen.

Zover is het het afgelopen jaar nooit gekomen. Er is een overheersend loyale en democratische samenwerking geweest tussen beide partijen.

Daarvoor bedankt,

De redactie

Stakersdagboek:

Warme verbittering

In de zomermaanden van vorig jaar werd in Temse een belangrijk stuk sociale geschiedenis geschreven. Tussen 10 april en 8 september (22 weken lang, dames en heren) legden de scheepbouwers van Boel het werk neer om het ontslag van 128 arbeiders te doen intrekken en vooral om het naleven van de CAO-Waasland te eisen. De staking werd dit keer niet (rechtstreeks) gebroken door patronaat, regering of rijks-wacht, maar wel (onrechtstreeks) door de vakbondsleiding. De Boelstaking heeft zo vragen losgeweekt en nieuwe punten en komma's geplaatst.

Al dan niet als bewust antwoord verscheen onlangs bij de uitgeverij EPO *Stakersdagboek*, het verslag van de aanleiding, de motivering en de evolutie van de gebeurtenissen in die 22 weken, bijgeschreven en -gefotografeerd door een ploeg van 8 mensen. Onder die 8 zit Karel Heirbaut, (toen) Boelarbeider, bekend door zijn jarenlange non-konformistische inzet in de arbeidersbeweging en in de strijd van machtlozen tegen machthebbers. Vooral hij heeft zijn stempel op dit boek gedrukt.

Het boek begint met de dood van Drom, een 48-jarige Boelarbeider, die na zich 30 jaar kapot gewerkt te hebben overlijdt. Zijn medewerkers krijgen het verbod de begrafenis bij te wonen en de sfeer wordt heet op de werf. Als wat later 128 arbeiders afgedankt worden, tegen de beloften van werkzekerheid (CAO) in, loopt de maat vol en wordt op vrijdag 10 april de staking ingezet.

Karel Heirbaut schetst dan de kleine en grote feiten tot aan het verlot: de stakersvergaderingen, de solidariteitsbetoging, de twijfels, het bezoek van de vrouwen aan Boelbaas Saverijs, het ronselen van ratten, de stakingspiketten...

De periode van het verlot wordt ingevuld op een manier zoals enkel van Heirbaut kan verwacht worden. Terwijl de staking op zijn eigen bedrijf even insluimert, gaat deze internationalist de rellen in Liverpool van dichtbij meemaken en zijn solidariteit met de Ierse hongerstakers betuigen op de begrafenis van Martin Hurston. Boel, Toxeth, H-Block... één strijd.

Intussen is het 10 augustus geworden. Op een vergadering willen provinciale vakbondsleiders de Boelaffaire isoleren: de eerste doelsteek is geplaatst. De mars van de 128 doet echter weer wat opflakkeren. Patronaat Saverijs zit ook niet stil en sprokkelt op zijn manier werkwilgen. En *Panorama* heeft meer aandacht voor verroeste schepen dan voor de problemen van de arbeiders. Kortom, het net wordt langzaam dichtgetrokken. Als op zondag 6

september de nationale metaalbonden besluiten geen stakersgeld meer uit te betalen, kan een laatste stuipreuking de fatale datum van 8 september geen andere realiteit meer geven: Saverijs, De Wulf en de vakbondsleiding hebben de slag gewonnen...

Het boek komt uiterst sober over. Paginagrote foto's moeten voor zichzelf spreken en spreken voor zichzelf. Karel Heirbaut schrijft kort, krachtig, gebald en als het ware gejaagd. Lidwoorden worden meestal weggelaten, werkwoorden komen minimaal voor. Wat gezegd moet worden, wordt gezegd, noch min, noch meer. Deze schrijfstijl verwoordt geen verbittering, maar is verbittering.

Deze verbittering krijgt echter een warme meerwaarde, door het eigen standpunt van de schrijver. Heirbaut steekt zijn gevoeligheid voor de strijd-hier-en-overal niet weg. Klein tegen groot, arm tegen rijk, onderdrukte tegen onderdrukker, machteloze tegen machthebber, alles wordt gevoeld en geproefd, niet alleen met het hoofd, maar vooral met het hart en de onderbuik.

Heirbaut vertelt ook niet alleen. Meermaals komen, via zijn pen, mede-arbeiders en kameraden aan het woord, om hun behoeften, hun twijfels, hun gevoelens en hun afkeer uit te drukken. Het boek wordt zo meer dan een verslag, de verbittering, de gevoeligheid en de impliciete solidariteit maken een dagboek van de schrijver, de stakers en de staker binnen de schrijver.

Warm en bitter aanbevolen!

uit: **BAAS AFGEDANK**

*Vragen blijven rijzen, torenhoog,
Wat doet 'n patroon?
Bevekt, terrorizeren, bestelen.
Hij rijk, wij arm.
Verwoest onze gezondheid,
Kontroleert, manipuleert onze hersenen,
Knecht ons tot wilkeuzeke werkluiten,
Verzacht goldstaven, diamanten,
Eens komt gloeiend verhit uur
dat alles verbrandt, verschroeft.*

uit: **DOOD VAN EEN HONGERSTAKER**

*Ogen naar doel
malderen dicht
nog 5 meter
griepenskaal vallen stil.
Jonge benen aan de haal,
Jacht valt stil.
Jeugdige benen buiten schot
bereiken thuisfront.
Britten als vreemden hebben alleen de straat.
Opnieuw straatgevechten in volle
heiligheid.
Stenen, petroleumflessen kleven lucht.
Soldaten schieten met plasticen kogels*

Filiep Cantyn

Lucien's corner

Na een wandeling door het Leuvense nachtleven op Carnavalavond kruip ik onder de wol rond twee uur. Ik ben nog maar net bezig dit grijze tranendal te verlaten voor de eeuwige jachtvelden der slaap of mijn gehoor vangt vanuit de verte het geluid op van de deurbel. Een of andere

zattekloot of een kotbewoner die zijn sleutel vergeten is? Ik hijs me uit mijn ledikant, zet mijn voeten in mijn sloffen en waggel behoedzaam de trap af. Denkend aan de onberekenbare SKtroepen die Leuven vanavond onveilig maken, neem ik een bezemsteel ter hand en open de deur. Zoals verwacht niemand. Ik tuur van onder mijn oogleden de straat in, steunend op de borstelstok. Aan de overkant zie ik een KVHV-er uit pol en soc voorbijgaan, vormd in een groene jas van militaire snit met het embleem van TAK op de mouw. Hij ziet me staan, in mijn pyama, leunend op een bezemsteel, met een slaperige kop, hij ziet de affiches van VVS en van de fem-soc-militanten van ons kot aan de ramen hangen en hij brult «VVS, bah! Belachelijke tiep!» Het dringt niet tot me door dat die Vlaamse voorvechter me aan het uitscheiden is. Ik laat het verwijt over me heengaan, ik vind het allemaal een nogal lachwekkende situatie. Ik kijk onaangedaan de mij vijandige medemens na en ga dan maar weer slapen, vastbesloten de volgende belletrik-

ker zijn gang te laten gaan.

Kurt Van Eeghem maakt van Hiting zowaam een ludieke satire. In dit fel ondergewaardeerde programma tist hij een ludieke kritische noot tussen twee topers door. Deze keer draaide het allemaal rond de telefoon. Naast de types die hij uitbeelde zoals de zwaar geschminkte bedrijfsfoniste, de Feyenoord-supporter die in een Belgische telefooncel plast en van plan is ze met de grond gelijk te maken, en de melige falsetstem van een zwaar gedrapeerde Soeur Sourire, kwam hij ook nog op het scherm als minister Decroo, compleet met haar, baard en bril. Hij was mopperend aan het telefoneren, maar de dienstwaarder hij bevoegd is liet het weer eens afweten. Commentaar: «Wad is dad hier weer? 't is hier altijd 't zelfde, da marsjeert hier weer nie. Op wa voor departement da ze mij ook steken, op telefoon! Da ze mij nu eens op Defensie hadden gezet, daar kunde nog wat in uw zakken steken. En dan maken ze nog zo'n snouteus van 28 jaar partijvoorzitter! Dad hangt hier mijn voeten uit!» Wat later seint hij per tamtam een faktuur over naar Mobutu Sese Seko: wegens achterstallige rekeningen verbrak voorganger Willockx de telefoonverbinding met Zaïre. Er was ook de overwerkte sales manager die enkele tonnen giftige John West Pink Sai-

mon weet kwijt te spelen aan het buitenland. Het meest gewaagd was de sketch met de BRT-nieuwslezer. Hij zit in hemdsmouwen, de das losgeknoopt, zenuwachtig rokend, te telefoneren naar premier Martens. Onderdanig vraagt hij: «Meneer Martens, straks neem ik een interview van u af, maar eerst wou ik u vragen: vindt u de volgende vraag niet te grof? En als ik dit vraag, kan dat? Laat ik die vraag beter niet vallen, die is te scherp, of niet? Ja, meneer Martens, goed, dank u». Hij legt opgelucht zuchtend de hoorn neer. Een duidelijke steek naar Vandenbussche, directeur-generaal van de BRT, die Daniel Buyle heeft geschorst als Wetstraatjournalist omdat die in zijn bekende scherpe stijl van interviewen aan premier Martens had gevraagd of zijn vijfde regering niet deze wordt van sociale achtertuigang. Nu wordt hij het veld opgestuurd als verslaggever ter plaatse. Hij geeft echter niet op. Tijdens de recente staalbetoging nabij de Wetstraat legt hij PS-parlementair Guy Mathot op de rooster met vragen als: «Is dit nu de nieuwe strategie van de socialisten, de straat in plaats van het parlement?» Als hij dan op het BRT1 nieuws van drie uur verslag uitbrengt, kan hij het niet laten op het einde te zeggen: «Dit was Daniel Buyle vanuit de Wetstraat, over naar de studio.»

Interview met Bernaar Hubeau

gereageerd van: *Stop, we moeten die eerste lijn recupereren, we moeten dat onder controle houden. Ze ging nieuwe initiatieven ontplooiën.*

Zo functioneert er sinds kort aan de Brusselse balie een advies: men kan er gratis telefonisch advies bekomen over juridische problemen. Ook probeert de balie zich zoveel mogelijk in te werken in de juridische adviesverlening van de OCMW's. De wet op het OCMW geeft dit centrum de taak om middelen in te zetten om alle burgers van de gemeente, en dus niet enkel diegenen die OCMW-Steun trekken, hun rechten te doen gelden. Men onderscheidt twee vormen die deze juridische hulp gestalte kunnen geven. Ofwel neemt het OCMW zelf een jurist in dienst en bestaat er zo een min of meer autonome juridische dienst (Stafmodel), ofwel sluit het OCMW een overeenkomst met de plaatselijke balie, die op geregelde tijdstippen een juridisch spreekuur verzorgt in de gebouwen van het OCMW (baliemodel).

We zien nu dat de advocatuur, via dat baliemodel, terug een sterke greep probeert te krijgen op de eerste lijn.

De studie die op 26 februari aan de pers werd voorgesteld is uitgevoerd door J. Breda en A. Stevens, onder leiding van professor Van Haute.

Hun uitgangshypothese verwacht dat onderscheiden hulpverleningssystemen een andere vraag zullen mobiliseren en onderscheiden hulpverleningssystemen zullen ontwikkelen.

De achterliggende idee is dat, binnen de welzijnssector, de aard van het aanbod bepalend is voor de vraag.

Sociologen zeggen dan dat de maatschappelijke inzet van middelen bepalend is voor zowel vraag als aanbod. Of de rechtshulp aangeboden wordt door juristen of advocaten, of de continu of niet-continu gebeurt, of je telkens werkt of niet, dat maakt dat je telkens een andere groep mensen aanspreekt.

Om de hypothese te toetsen werden de rechtshulpactiviteiten van twee Bureau's voor Consultatie en Verdediging, drie OCMW's (waarvan twee met een baliecontract en één met een jurist in vast dienstverband) en 2 Wetswinkels gedurende een periode van 3 maanden onderzocht.

Welke problemen dienen zich bij de onderscheiden diensten aan? Hoe ernstig zijn deze problemen? Waaruit bestaat de hulp die deze diensten aanbieden? Als ze doorverwijzen, naar wie wordt doorverwezen? Op deze vragen probeerden deze onderzoekers een antwoord te geven.

Grosso modo kan de hulpverlening van de verschillende diensten als volgt worden samengevat.

Instellingen die kunnen getypeerd worden als het 'baliemodel' bieden de minst uitgebreide hulp: de Bureau's voor

Consultatie en Verdediging (B.C.V.) en de OCMW's met een baliecontract. Hun hulpverlening staat vooral in functie van de tweede lijn waar ze als advocatuur het monopolie hebben. Dit is nog meer geprononceerd bij de B.C.V.'s dan bij de OCMW's met baliemodel.

De OCMW's met Stafmodel bieden de meeste garanties voor een reële eerstelijnsbijstand. Slechts een klein deel van de problemen wordt doorverwezen. Naast het verstrekken van informatie en advies worden er ook veel services verleent in de vorm van brieven schrijven, contacten leggen en het begeleiden van de cliënt naar instanties. Het Stafmodel (een jurist in vast dienstverband) heeft ook als groot voordeel dat de hulpverlening er op continue basis verloopt, zodat er een vertrouwensrelatie kan groeien tussen hulpverlener en cliënt. Dit in tegenstelling tot het baliemodel, waar de rechtshulpers volgens een beurtrol in het OCMW worden ingezet.

De Wetswinkels tenslotte bevinden zich qua uitgebreidheid van hulpverlening tussen initiatieven met Staf- en baliemodel.

H. HUBEAU: Het is duidelijk dat de advocatuur, wanneer ze zich op de eerste lijn bevindt, duidelijk in haar tweede-lijnsfunctie blijft zitten. Dit ondanks het feit dat men bij de Bureau's voor Consultatie en Verdediging dus ook, de naam zegt het zelf, ook voor consultatie terecht zou moeten kunnen. Er zijn twee groepen gegevens in het onderzoek die dat mooi illustreren.

De aandacht van de advocatuur blijft ook op de eerste lijn uitgaan naar de traditionele rechtsdomeinen: echtelijke moeilijkheden en problemen inzake strafrecht en contractrecht. Niet-traditionele probleemgebieden zoals consumentenrecht, woon- en huurproblematiek en klachtenrechtshulp komen veel minder aan bod.

Tweede vaststelling. De eerstelijnsbijstand van advocaten is erg beperkt. Ze geven minder advies en service. Hun voorname probleemoplossend gedrag op die eerste lijn is doorverwijzen. Doorverwijzen naar de eigen beroepsgroep of de tweede lijn. Waar andere eerstelijns werkers, sociaal assistent of jurist, bijvoorbeeld al makkelijker naar een consultatiebureau voor echtelijke moeilijkheden doorverwijzen, zien dat advocaten op de eerste lijn veel duidelijker naar advocaten op de tweede lijn doorverwijzen.

Omdat de problemen waarmee ze op die eerste lijn geconfronteerd worden uitsluitend in juridische termen vertalen en sociale en andere componenten over het hoofd zien?

H. HUBEAU: Deels ja. Men bekijkt de problemen als juridische problemen, als procesproblemen. Doch daarnaast is er ook zeker het remuneratieprobleem. De eerstelijnsbijstand is momenteel gratis. Op de tweede lijn daarentegen moet de hulpverlening gekocht worden.

De wetenschappelijke studie werd uitgevoerd in opdracht van de diensten van de Eerste Minister. De vraag die zich

dan opdringt heeft alles te maken met het t.a.v. rechtshulp gevoerde beleid. Gaat 'het beleid' rekening houden met de conclusies die uit dit rapport naar voor komen? Wordt er hieromtrent überhaupt een beleid gevoerd?

H. HUBEAU: Het is duidelijk dat er geen beleid is. Maar afwezigheid van beleid is beleid, een beleid dat gedieft wordt door de gevestigde machtsposities. Een van de discussies die op 26 februari gaat gevoerd worden heeft als thema 'Centraal beleid voor de rechtshulp'. Daarover is iedereen het eens: aan onze rechtshulp klopt iets niet, er moet iets veranderen. Uitgangspunt bij deze verandering moet een verhoogd democratisering van de rechtshulp zijn. Als daarbij blijkt dat de huidige machtsposities een rem betekenen voor deze democratisering dan moeten deze afgebouwd worden. Het rapport geeft ons hierover nuttige inlichtingen.

Wet: Wat zijn de concrete eisen van de Wetswinkels? Waar gaan jullie op hameren?

H. HUBEAU: In de huidige situatie met de advocatuur als vrij beroep, is het nefast om ze op de eerste lijn te zetten, dat is een duidelijke conclusie uit het rapport. Daarom opteren we in de discussie over de juridische hulp die door OCMW's geboden wordt (stafmodel of baliemodel) dan ook voor stafmodel. Het rapport stelt zelf dat initiatieven georganiseerd binnen de sociale dienstverlening, in samenwerking met de balie, gelijk zijn op een geografische decentralisatie van het Bureau voor Consultatie en Verdediging: veel doorverwijzen en weinig advies.

Als we de absolute aantallen cliënten per initiatief bekijken, zien we dat de Wetswinkels daar een belangrijk deel van de markt vertegenwoordigen. De Antwerpse balie, per arrondissement georganiseerd, had 353 cliënten terwijl bij de Wetswinkel Antwerpen Noord en Zuid samen in diezelfde periode 440 cliënten over de vloer kwamen. Zijn deze aantallen voor jullie een reden om een deel van de subsidiekoek op te eisen?

H. HUBEAU: Onze opvatting, voor zover die erg uitgesproken is binnen het Vlaams Overleg Wetswinkels, is dat we geen marktaandeel claimen. Onze uiteindelijke bedoeling is een verandering te bewerkstelligen in de rechtshulp in het algemeen. Individueel werk is een middel daartoe en hoeft daarom ook niet verantwoord te worden. Daarenboven hebben subsidies meestal de afbraak van de autonomie van de organisatie ten gevolge. De Wetswinkels hebben in het verleden een tijdlang met een beperkt aantal vaste krachten (bt'ers, tewerkgestelde werklozen) gewerkt. Dit geeft inderdaad meer mogelijkheden. Nochtans kwam er niet veel meer terecht van het structureel werk. Je doet er dus niet zoveel meer mee.

Deze tendens is nu voorbij. We gaan volledig terug naar vrijwilligersorganisaties: de kritische zin, de veerkracht en dynamiek van een organisatie hangt

immers in hoge mate af van haar autonomie. Er zijn in de welzijnssector trouwens genoeg voorbeelden van organisaties die op vrijwillige basis zijn begonnen, doch die, eens ze een marktaandeel konden claimen, posities zijn gaan innemen waaraan niet kon getornd worden. Vanaf dat ogenblik gaat veel tijd en energie van die organisaties naar activiteiten die helemaal niet meer cliëntgericht zijn: het vormen van de medewerkers, praten over vergoedingsstelsels, praten over eigen belangen. Nee, liever op vrijwillige basis verderdoen met de Wetswinkels. Een van de conclusies van het rapport was trouwens dat betaalde rechtshulpers minder gemotiveerd zijn om los van het individuele te gaan werken, om structureel werk te verrichten.

Veto: Ben je optimistisch over dat colloquium? Denk je dat er iets kan veranderen?

H. HUBEAU: Wat de dialoog met de advocatuur betreft wel, wat de veranderingen in het concreet beleid betreft niet. Binnen de politieke partijen begint het besef te leven dat de rechtshulp een probleem is, dat daar iets moet aan gedaan worden. Ze gaan hierover in hun

partijprogramma een voorstel uitwerken. Dat vraagt natuurlijk tijd. Maar dat is geen probleem. Het is beter zo dan dat de Wetswinkel van vandaag op morgen met pasklare voorstellen zou afkomen om heel de rechtshulp te veranderen. We zien onze taak vooral in het geven van speldeprikkers: kleine acties die in traditionele rechtshulpkringen het bewustzijn doen groeien van het recht op rechtshulp. We stimuleren mensen om een fiscale strook te vragen bij hun advocaat, om een eendafrekening te vragen, om een klacht mee te leggen en om eventueel een burgerlijke procedure in te zetten.

Dergelijke middelen zijn veel effectiever om het monopolie te doorbreken, je kan een nieuw ideeëngoed geleidelijk doen insijpelen. 'Recht op wonen' was tien jaar geleden een onbekend begrip. Door initiatieven van consumentenorganisaties, werkgroep huurwetgeving, wetswinkels, vakbonden is het begrip geleidelijk ingeburgerd. Ook in de politieke partijen en in de traditionele kringen, zodat deze nu reageren in de stijl van 'recht op wonen, ja, misschien wel'. Hetzelfde trachten we te bereiken met het recht op rechtshulp.

Leo Paesen

DE VOLMACHTEN ZIJN ER OMDAT NIEMAND ZIJN VETO ZOU STELLEN.

ONS VETO ZIT REEDS ZIT REEDS VERTVAT IN ONZE VOLMACHTEN.

Nasleep van "ontzet" Politika

Eén der hoofdbrokken uit de Veto van vorige week was de betoging van woensdag 17 februari, die resulteerde in 217 opgekakte personen (cijfers DM). De lezer herinnert zich wellicht dat het kringkaffee van de fakulteit sociale wetenschappen, Politika, werd ontzet

door de rijkswacht. Bij deze aktie werden 59 personen opgepakt.

Politika kreeg, evenals *Huis der Rechten* volgens schrijven van de heer C. Verellen, bestuursdirecteur van de dienst Patrimonium van de K.U.L.:

"Mijne Heren, Ik kreeg een telefoon van ... die me meldde dat tijdens de recente betoging studenten via de Tienestraat nr. 53 en 55 over de muur zouden geklommen zijn en via de achterliggende tuin van ... zelfs zouden ingebroken hebben in het door ... aan de Staat verhuurde pand (Hooverplein Ministerie van Landbouw). U bent verantwoordelijk voor het gebruik van de universitaire eigendommen, U dient ervoor te zorgen dat via die panden andermans eigendommen niet betreden worden. Indien U daar niet kunt voor instaan dan zult U de universitaire panden dienen te verlaten. U gelieve dit schrijven - waarvan afschrift naar de Vice-Rector - te aanzien als een laatste waarschuwing." (Wij lieten om begrijpelijke redenen de naam weg van de persoon die klacht indiende, Wiv)

Wie gedraagt zich nu krimineel? De studenten of de rijkswacht?

Wiv

Werken mee aan dit nummer: Johan Thijs, Filiep Canfijn, Jozef Schildermans, Bruno Leynse, Dirk Vansintjan, Jan H. Verbanck, Mark Eelen, Leo Paesen, Wim Verhelst, Dirk De Naegel, Ingeborg Verplancke, Marleen Wijnants, H.-Paul Cloesen, Lucien e.v.a.

De Student

(slot)

Was tegenbetoging noodzakelijk?

Op 17 februari was door het *Taal Aktie Komitee* te Leuven een betoging aangekondigd onder het motto "Vlaams zelfbestuur".

Deze manifestatie was lang op voorhand aangevraagd, en toegelaten door de Leuvense politie, die in deze zaken zeer soepel is: iedereen die aankomt met een plan, mag betogen, welke strekking hij dan ook verdedigt. De politie vergezelt ze dan, en tracht ongeregeldeheden te vermijden, die gemakkelijk ontstaan vanuit een heetgebakerde massa manifestanten, van elke politieke kleur.

Affiche

Op dezelfde dag, een uur vroeger, hebben VVS-SVB en AFF een betoging georganiseerd, getiteld: Stop bedrog van TAK en Co, met als slogans "Solidair met de arbeidersstrijd in Vlaanderen en Wallonië"; "Arbeiders en studenten 1 front!"; en "Neen aan de anti-sociale regeringspolitiek". Waarschijnlijk, gezien de titel, heeft de politie deze laatste betoging verboden omdat de andere eerst was aangekondigd, en om ongeregeldeheden te voorkomen. De slagzinnen evenwel hebben toch duidelijk niets te maken met al dan niet zelfbestuur? Men kan zich dan ook de vraag stellen of deze betoging niet op een andere dag gehouden kon worden, en niet noodzakelijk onder dezelfde titel. Kan men niet even goed solidair zijn met arbeiders in Polen bijvoorbeeld, of eerder waar ter wereld, zonder dat men politiek iets in elkaars pap te brokken heeft?

Vlaanderen

Wilden de mensen van VVS-SVB en AFF tonen dat zij anti-Vlaams zijn? Dit lijkt mij onwaarschijnlijk. Als men aan een Vlaamse universiteit studeert is men toch meestal Vlaming, en in die hoedanigheid kan men toch moeilijk verlangen niet zichzelf te besturen. Daarbij denk ik toch dat niemand beschaamd is Vlaming te zijn, en zich onbekwaam acht zelf al degenen te verkiezen die hem moeten

regeren, zonder inherente medezeggenschap van anderen, die niet alleen een andere taal spreken, doch ook blijk geven van een andere mentaliteit, en deze vertalen in een andere politieke tendens. Trouwens, hoe kan de Vereniging Vlaamse Studenten anti-Vlaams zijn?

Bedrog

Het is duidelijk dat VVS-SVB en AFF TAK ervan denken onder het mom van een Vlaams-zelfbestuur-betoging een fascistische manifestatie te willen organiseren. Dit lijkt mij eigenaardig: wie iemand verwijt fascist te zijn moet toch weten waarover hij het heeft! Tenslotte verwijt hij de ander anti-democratisch en diktoriaal te zijn; het recht van meningsuiting van anderen te beperken, enz. Waarop baseert men dit? Vergeten we niet dat het feit dat men geen collectivistische ideeën aanhangt of niet-anarchist is, hoogstens kan geduid worden als niet-links, of rechts, maar geenszins als fascistisch!

Verenigingen

Behalve TAK waren natuurlijk nog andere verenigingen aanwezig. Laten we ze één voor één nagaan (mocht ik er één vergeten, mijn excuses).

TAK is een vereniging die ijvert voor het respecteren van de taalwetgeving, tegen het misbruik van faciliteiten in Vlaamse gemeenten, en voor het eerlijk toepassen van faciliteiten in de enige Waalse faciliteitengemeente Komen. Kan iemand mij een politiek programma van TAK voorleggen, waaruit fascistische inslag blijkt? Is Crommelinx een volksmanier aan het hoofd van gedrilde en geïnformeerde milities?

Voorpost was er met 3 vlaggen, waarvan er twee door meisjes gedragen werden. Ik zou niet kunnen zeggen of er nog meer leden aanwezig waren. Erg militairistisch, nietwaar? Verder ijveren zij voor samenwerking van Vlaanderen met Noord-Nederland.

V.U. was er met vlaggen en enkele mensen. Er loopt in Leuven veel volk rond dat aan deze partij een voorbeeld van democratie en verdraagzaamheid kan nemen. Men volge de verlinking sinds 1968. Nelly Maes is lid van de V.U.!

V.U.-Jongeren liepen in de middenmoot van de rij; duidelijk de grootste groep aanwezig. Wie ooit "Wij aan de KUL" gelezen heeft weet dat deze mensen slechts onder het praedicaat "links" te vatten zijn.

Het Vlaams Blok noemt zichzelf openlijk rechts. In hun politieke programma wordt dit uitgelegd (p.a. Colmastr. 3, 2000 Deurne). Kort komt het hierop neer dat V.B. voorstander is van orde, en ethische waarden gevrijwaard wil zien. Wie durft iemand verbieden dergelijke idealen na te streven? Is zulks anti-democratisch of fascistisch? Merk trouwens op dat het V.B. juistgeteld 66422 respectievelijk 71 754 stemmen had voor Kamer en Senaat. Dit is 1 (kamer)zetel op een totaal van 393 parlementszetels (K en S).

KVHV en NSV zijn niet collectivistisch gezind. CVP en PVV ook niet. Zijn het daarom fascistisch? Heeft één van beide zich ooit als militie gedragen, zoals bijvoorbeeld het recht van spreken van andere verenigingen betwist, of slogans gaan schreeuwen voor lokalen waar andersdenkenden vergaderden? Alvorens te schreeuwen kan men best eens gaan praten met deze mensen, op 't Verbondskot, Krakenstraat 13, respectievelijk in 't Kraakske, daarlangs.

Behalve K. Dillen zelf ken ik niemand van Were Di. Ik weet dus niet of zij aanwezig waren, maar wat ik wel weet is dat Were Di een louter culturele organisatie is. Men leze "Dietsland-Europa" (Jordaenskaai 3 2000 Antwerpen). Er weze ook op gewezen, dat als Were Di zondag jl. Ward Hermans gehuldigd heeft, deze laatste niet gehuldigd werd voor het feit dat hij gecollaboreerd heeft, maar voor zijn literair werk.

Enkele mensen van de Vlaamse Republikeinse Beweging waren aanwezig. Dit is een zeer diffuse organisatie zonder politieke kleur die enkel en alleen de Belgische staat willen doen barsten ten voordele van de Vlaamse Republiek.

Tenslotte waren er enkele individuele, niet-geïnformeerde V.M.O.-leden, zodat men kan zeggen dat de V.M.O. niet als dusdanig aanwezig was. Heeft iemand al ooit geïnformeerde V.M.O.-ers gezien, behalve op de IJzerbedevaart in Diksmuide, en op het Vlaams Nationaal Zangfeest in 'Apen? Men leze hun politiek programma alsmede hun blad "Alarm" (ODAL, Balliardstr. 80 2000 Antwerpen). De laatste tijd staat daarin een

bijzonder belangwekkende artikelenreeks over Joden en racisme.

Het kan niet ontken worden dat de V.M.O. gemakkelijk betrokken geraakt bij schermutselingen. Als zij op basis daarvan beticht wordt van militievorming en fascisme, dan moeten wij ons toch ook vragen gaan stellen over de natuur van de tegenstanders! Merk op dat de enkele herriehochepertes, voorzien van integraalhelmen, die telkens naar voor liepen als zich iets bewoog, geen V.M.O.-ers waren, en al evenmin kentekens van andere organisaties droegen, dus waarschijnlijk alleen gekomen waren om te vechten, daarbij, om stoer te doen, de "rechterzijde" kiezende.

Fascisme

Hiermee men ik te hebben aangetoond dat fascistisch een groot woord is, dat zeker niet toepasselijk is op de Vlaamse beweging. Het is erg genoeg dat tijdens W.O. II sommigen binnen deze beweging gedwaald hebben. Zij hebben daarvoor méér dan zwaar genoeg geboet, en wensen er niet aan herinnerd te worden.

Individuele uitzonderingsgevallen niet te na gesproken is niemand in de Vlaamse beweging, en zeker geen vereniging die ik ken, (ik geloof niet dat ik er veel overgelsagen heb) fascistisch van inslag. Men sture hen dan ook niet zulke verwijten. Wat zouden de tegenbetogers ervan vinden uitgescheiden te worden voor "pionnen van de USSR"? Welnu, de vergelijking gaat helemaal op.

Natuurlijk moet ik wel toegeven dat (behalve V.R.B.; kleurloos en VU-Jongeren) vele aanwezigen thuishoren in de rechterhelft van het politieke spectrum, in de zin van niet-collectivistisch. Het spijt mij dan ook dat niemand van Arbeid-Vlaams Socialistische Beweging aanwezig was (althans; ik heb ze niet gezien, mijn excuses indien toch aanwezig). Zij hebben zich echter in een lezersbrief (VETO 18) achter de Vlaamse betoging gesteld. Hiermee zij bewezen dat Vlaams nationalisme en collectivisme elkaar absoluut niet uitsluiten.

Besluitend zou ik graag opmerken dat tegenbetogingen op hetzelfde tijdstip altijd tot vechtpartijen, beschadigingen, en vooral onderlinge individuele haat leidt. Democratie voert men met overredingskracht, door gefundeerdheid van argumenten, en verder met het stemptoollood. Waar wapens, projectielen en valhelmen, laat staan vausers aan te pas komen spreekt men over openbare wanorde, lichheden, die uitgelokt worden door krapul, zij het links dan wel rechts, maar niet meer over democratie. Trouwens, met tegen-schreeuwen, net zo min als met afslaan bekeert men iemand. Hij wordt slechts dieper in zijn eigen overtuiging gedrukt, en martelaars verstevigen elke ideologie.

Opzettelijk heb ik niet geargumenteed over de Vlaamse kwestie als dusdanig. Hoewel het U niet zal ontgaan zijn dat ik zelf Vlaams-nationalist ben, hoop ik hiermee bijgedragen te hebben tot meer wederzijds begrip, en ontspanning. Laat ons in het vervolg converseren met argumenten, in plaats van met slagvans en projectielen.

H.-Paul Cloesen

Nicaragua is nog niet vergeten Hoe werd het geld van de 11-11-11 aktie besteed?

Vorig jaar stond de 11-11-11 aktie van Leuven in het teken van Nicaragua. Het was de bedoeling om 150 CDS-centra te voorzien van stencilmachines, schrijfmachines, papier en andere benodigdheden voor een vlottere basiswerking. Wat is er met het samengehaalde geld nu concreet gebeurd?

CDS-centra organiseren alfabetisatiecampagnes, zij verstrekken informatie op medisch gebied en ze zorgen voor de vrijwillige arbeid op koffie- en katoenplantages.

Het zal wel duidelijk zijn dat de CDS-basisgroepen niet erg geliefd zijn bij de burgerij. Letitia Hereira vertelde het volgende: in de wijk Centro America, een burgerlijke wijk in Managua, werd een grote schoonmaakcampagne door het plaatselijke CDS-komitee opgezet. De reactie van de burgerij bleef niet uit: de dag na de schoonmaakcampagne liggen de straten terug vol vuilnis, of men wierp het vuilnis demonstratief naast de vuilbakken of men verbrandde het vuil op straat.

Wat gebeurde er nu met het opgehaalde geld? Totaal werd er voor dit project 1,3 miljoen frank ingezameld. In januari 1981 werden 150 stencilmachines, samen met het benodigde papier, nietjesmachines e.d. opgestuurd. In mei 1981 volgden de schrijfmachines. In juli 1981 werden de verschillende centra door een afgevaardigde van het NCOB bezocht, en deze bevvestigde dat de opgezonden machines geïnstalleerd waren en volop draaiden. Voor de eerlijkheid moeten we wel opmerken dat het project niet volledig volgens de 'statuten' werd uitgevoerd: oorspronkelijk was het de bedoeling dat de 150 CDS-centra in de hoofdstad Managua de toestellen zouden krijgen. In de realiteit zijn alle machines over het land verdeeld en werden vooral de goedwerkende CDS-groepen 'beleid' met deze machines. Deze verandering moet gezien worden als een soepele aanpassing ten goede omdat dit toch een hele steun betekende voor de hardwerkende CDS-medewerkers.

Het zou verkeerd zijn dit project alleen te zien: het is een deel van een groter project dat in totaal ongeveer 8 miljoen frank vergt. Dit totaalproject omvat drie onderdelen. Allereerst hebben we het project om de 150 CDS-basiscentra te voorzien van het stencilmateriaal. Ten tweede hebben we de aktie 'Een bus voor Nicaragua' die eind 1980 gevoerd werd. Het zal misschien vreemd schijnen dat we

Nicaragua kunnen steunen met een bus. Na de oorlog was het transport echter volledig ontreederd, de meeste voertuigen waren beschadigd of stuk, vooral omdat Somoza bij zijn terugtocht alles vernietigd heeft. Daarom waren veel nieuwe voertuigen nodig om het verkeer terug min of meer op gang te brengen.

Ten slotte is er het project van de economische alfabetisatie. Door de boycot van de Verenigde staten ontstond in Nicaragua voor sommige goederen schaarste, waardoor de prijzen enorm de hoogte gingen. De mensen konstateerden dat de Sandinisten niet in staat waren hun beloften volledig te houden. Daarom was en is het belangrijk om na de alfabetisatie de bevolking nu ook inzicht te geven in de economische krachten die deze toestanden van schaarste en hoge prijzen veroorzaken. Daarom werd een campagne opgezet voor economische voorlichting. Dit omvat vooral het verstrekken van informatie via filmpjes en brochures die verschillende economische thema's verder uitwerken. Het fonds voor ontwikkelingssamenwerking, hetwelke het project voor Nicaragua aan het NCOB voorlegde, heeft geëngageerd om de produktiekosten van het derde luikje uit de reeks die boven reeds vernoemd werd, op zich te nemen.

Laten we tot slot nog even Letitia Hereira aan het woord: «Ik wil er graag de nadruk op leggen dat dit tot hertoe de eerste en enige hulp is die we van het buitenland hebben gekregen voor de CDS. In die 2 jaar werking is dat het eerste materiaal dat we aan de komitees kunnen doorgeven, ter ondersteuning van hun werk. Het wordt door onze actieve mensen geweldig op prijs gesteld.»

We mogen dus wel besluiten dat deze aktie reeds haar vruchten afwerpt en dat we op de ingeslagen weg zeker zullen doorgaan.

Johan Thys

Werkgroep Derde Wereld
Vaarstraat 99, Leuven
Thomas Morus, Heverlee

RECHTZETTING

Door een wijziging vergissing wordt deze Vrije Tribune pas deze week afgedrukt, daar waar ze eigenlijk in Veto 20 moest staan. Waarvoor onze verontschuldiging

De redactie

Dinsdag 9 maart, zaal Stella

JO LEMAIRE + FLOUZE

Supporting act: THE PARKING METERS

De opbrengst van de drankverkoop tijdens dit optreden én op de fuif daarna gaat integraal naar Protos (zie achterpagina).

maandblad voor
cultuur en
samenleving

biedt aan:

STUDENTEN 530 fr.,
ABONNEMENT i.p.v. 630 fr.

Te verkrijgen bij:
Kultuurleven, Ravenstraat 112, 3000 Leuven
Tel. 016/22.92.22
Of door overschrijving:
p.r. 000-0147207-58

kreten & gefluister...

Ecce homo. Ziedaar de mens o Ecce Humo, titelde Johan Anthierens zijn "Getuigschrift" in De Zwijger 7 o Ziedaar het onafhankelijke weekblad voor radio en televisie o Stelling van Anthierens stuk: Humo is weinig democratisch o Of liever, Humo's hoofdredakteur is "goed, maar niet God de Vader" o Humo is immers uit het traditionele Vlaamse keurslijf gebroken dank zij mijn grote broer Jef, pruilt Anthierens o Waarop hij Guy Mortier afschildert als "schrikwekkend rechts in zijn fanatiek bezig zijn" of "(iemand die) die typisch linkse instelling mist o Waar broer Jef juist door de wortel gekenmerkt, natuurlijk o Arme Johan o

Arme Guy, dacht dit peperkoeken hart o En aan de telefoon vroegen we wat hij vindt van Johans aantijgingen o Het zit vol concrete fouten en onvolledigheden, verzucht Mortier o Het gaat zo gebukt onder een

soort rancune en sjagrijn (u weet wel vanuit welke hoek dat komt) dat ik het niet de moeite vind om er met logische argumenten op te antwoorden o De stem uit de telefoon zegt dan ook niet van plan te zijn dat te doen o Damned, en wij die zo op polemiek zijn verlekkerd!

Tzijn Toch Toeren o Rijkswachtvaarders bespringen auto's nadat ze zich moed indronken met Horse Ale o TTT-bladzijde van Humo, juist o Mèt erbij: foto van de politiolele viervoeters achter de toeg o Mark Batida van Scorpio leest ook Humo o In het nachtelijk programma "Sarcofaag" van donderdag 25 februari las hij de tekst van Humo letterlijk voor o Maar vermeldde er niet zijn bron bij o Aha, Mark, je dacht dat Veto's nachts slaapt o En... wie zei er ook weer dat humor in de eerste plaats een kwestie is van originaliteit? o

VRIJE TRIBUNE

Agalev-K.U.L. wil patstelling dogmatisch links rechts doorbreken

Met op de achtergrond nog de uitstervende slogans *Linkse ratten rol uw matten, Rechte ratten, rol uw matten, Rood is moord...* enz. melden wij u met voorzichtige blijdschap het bestaan van een universiteitswerking van Agalev.

Verdere versnippering van de progressieven, verspillung van krachten, een maat voor niets? Daar geloven wij niets van! Een aantal studenten, Agalev-lid of Groene Fietsier, trokken uit een aantal feiten deze conclusie, enkele voorbeelden:

Luk Deprost, voorzitter CDS-Leuven in *Zeg* (blad van de CVP) van 19/2: "Als politieke na Verstylen veel stemmen en een toenemende universitaire belangstelling weglukt van de kristen-demokraten is dat vooral te danken aan zijn opstelling: een nauw contact met leef- en praatgroepen van eenvoudige mensen..."

Een drietal weken geleden organiseerde de CDS (Christen Democratische Studenten) een gespreksavond met Verstylen. Er waren een 200tal mensen die evenwel niet voor de C.D.S. gekomen waren, wat duidelijk werd naarmate de avond vorderde en de zenuwachtigheid van de weinige CDS'ers steeg; CDS hield onlangs een nationaal congres met zo'n 35 mensen.

Het Agalev-programma (50 fr.) werd enkele dagen vóór de verkiezingen van 8 november als zoete broodjes verkocht (50 in 1 uur tijds - tegen welgeteld 2 Konkreten door 2 van de beste MLB-mensen in 2 uur). In Politieke en Sociale wetenschappen werd na de stemmenslag een enquête gehouden over het stemgedrag in 1ste Kan. Daaruit bleek dat maar liefst 42% op alle 3, op 2 of op 1 van de kiesbrieven voor Agalev gestemd had, gevolgd door V.U. en S.P. (iek iets meer dan 20%), gevolgd door CVP en verderop PVV. Ook bleek uit dezelfde enquête bij 2de Kan en 1ste Iste dat het ideogeoed van de ekologische beweging in de universiteit een ruime weerklank vindt (juiste cijfers ter inzage). De Agalev-kern van Leuven die haast 5% van de Leuvense stemmen kreeg wordt stilaan overrompeld door studenten die a.h.w. staan te springen om mee te werken.

Een Agalev-K.U.L. groepering dus; wat kan de functie daarvan zijn? De Agalev-partij wil een forum zijn van de alternatieve, groene stroming door Vlaanderen zoals Ecolo dit wil zijn in Wallonie en de Grünen in Duitsland. In die zin is het nuttig te weten dat Agalev zich bij een aantal organisaties, aktiecomités en groepen schaarst die aanzien van een verschillende strategie, aktiemiddelen, aktiemethodes of doelgroepen uit de bevolking, hetzij basissocialisme, basiskristendom of basisdemokratie nastreven. In die zin wil Agalev-K.U.L. een gewijzer worden voor nieuwe studenten naar die groepen als bv. 3de wereldkommissie toe. We willen meewerken aan de vorming en sensibilisering van studenten door o.a. regelmatig een overzicht van de geplande activiteiten in het Leuvense te maken, te propaganderen en aan te vullen met eigen activiteiten waar nodig. Wij zien deze gewijzerfunctie helemaal niet patronerend of als stemmenronselarij. Als door

ons toedoen iemand zijn plaats vindt bij bv. S.J.W. zullen wij daar niet van wakker liggen. Agalev wil verdraagzaamheid in haar vaandel schrijven.

Sinds 1968 is de Studentenbeweging grondig verdeeld in Links en Rechts, en veel verder dan onderling slag voeren is men sindsdien niet gekomen. Uit *Het Volk* van 19/2 lichten we het volgende: "Een aantal studentenverenigingen met ietwat rechtse signatuur, die zich verenigd hebben in de Studentenvakbond Solidariteit, verwijten linkse groeperingen dat ze sedert 1968 de hele besluitvormingsstructuur van de studenten in handen hebben genomen, hetgeen op dit ogenblik niet meer in overeenstemming zou zijn met hun numeriek belang." In de *Panoramazitting* over de Leuvense studenten kwam ook al duidelijk naar voren dat zowel extreem-links als rechts kleine minderheden vormen. Wij geloven dat nu het moment gekomen is voor het doorbreken van de patstelling dogmatisch-links (MLB, SJW, SVB), -rechts (KVHV, VUJO, NSV, CDS) of de nieuwe progressieve stroming in Vlaanderen een stimulans te geven door de Leuvense studentenbeweging eens te meer als katalysator te laten werken.

Als jonge partij heeft Agalev grote nood aan mensen die studiewerk, rond standpunten willen verrichten (bv. abortus, werkloosheid, economie, landbouw, onderwijs, ...) Iedereen die wat voelt voor een progressief, basisdemocratisch Vlaanderen zou deze kans niet mogen laten liggen. Wij geloven oprecht dat de progressieve Doorbraak geen taak is voor de S.P., maar voor onbesproken mensen, m.a.w. Agalev wil de aanzet tot Doorbraak zijn.

Op zuiver universitaire vlak valt er ook heel wat te doen aan de democratie die vele "katholieken" nogal slecht lijkt te liggen. Er mag van ons zeker een kritische evaluatie van het intern functioneren van de K.U.L. verwacht worden.

Wij stellen o.a. ook vragen in hoeverre het wetenschapsbedrijf dat aan de K.U.L. ontwikkeld wordt systeemvastgesteld is en m.a.w. of de mens hier niet in dienst staat van de wetenschap i.p.v. omgekeerd.

Het zal ook wel al duidelijk zijn dat naast studenten ook W.P. en A.P. hier rond kunnen samenwerken.

Naast het aanwinnen van goede initiatieven zullen wij zelf ook een permanente vorming organiseren door alternatieve lessen, voordrachten en werkgroepen zonder echter in anderszins voorwaart te komen.

Hoe dit alles konkrèet zullen functioneren bespreken wij op woensdag 3 maart in het Agalev-huis, Mechelsestraat 157.

Heb je interesse, vind je Agalev wat vaagjes, of maar zozo, of echt slap, er valt altijd iets aan te doen, kom gerust af. Je kan elke woensdag langskomen van 14 tot 17 u., laat maar een berichtje achter in de Mechelsestraat met je naam en adres.

Namens een groeiende groep,

Dirk Vansintjan

VPZ: V + P + Z?

vervolg van de voorpagina

de oplossing van het nationaliteiten-vraagstuk, geplaatst in de belangrijkere sociaal-economische omgeving.

Welk Vlaanderen staat het VPZ dan voor? Het moet een samenleving zijn waarin elk individu tot volledige ontplooiing kan komen. Dit is enkel realiseerbaar in een zichzelfbeherend Vlaanderen. Binnen het Vlaanderen van nu, dat nog mijnenver verwijderd is van het beoogde doel, vertaalt deze stellingname zich in der volgende aktiepunten: strijd aan de zijde van dat deel van de Vlaamse bevolking, dat het meest uitgebuit en onderdrukt wordt, tegen de premissen van de VEV-burgjerij en de multinationals in - strijd tegen elke vorm van maatschappelijke en seksuele onderdrukking - benadrukking van de solidariteit tussen alle volkeren - strijd voor het behoud van het Vlaamse milieu in de ruimste zin van het woord - strijd voor een volledige ontzuijing - strijd voor een rechtvaardige wereldvrede, voor een democratische defenitebeleid, voor de ontbinding van NATO en Warschaupakt en tegen de atoomwapens.

Het zichzelfbeherend Vlaanderen moet twee essentiële kenmerken in zich dragen: zelfbestuur en zelfbeheer. Zelfbestuur is een term om de makro-politieke organisatie te schetsen en duidt eigenlijk slechts op een democratische hervorming binnen het kapitalisme. Om te verhinderen dat dit zelfbestuur alleen de macht overhevelt naar een Vlaamse topklasse moet de mikro-politieke structuur zelfbeheer worden.

Een aantal andere standpunten willen we kort vermelden. Brussel is een Vlaamse stad en kan geen aparte deelstaat zijn. De rechten van Vlamingen en gastarbeiders moeten in Brussel gewaarborgd blijven. Gastarbeiders moeten stemrecht krijgen. Het Duitstalig gebied moet het statuut van autonoom distrikt krijgen binnen het Waalse gewest. Voeren is en blijft Vlaams en de economische verfransing moet gestopt worden door het daar kreëren van nieuwe werkgelegenheid.

Lees ik dat goed, wordt er over amnestie gesproken

Een apart paragraafje moet gewijd worden aan het manifestpunt, dat wel het verst gaat in zijn benadrukken van de V van VPZ binnen een progressief kader. Het VPZ heeft in zijn manifest een duidelijk standpunt ingenomen ten opzichte van het "superheft" hangijzer 'amnestie'. Dat alleen al is een belangrijke poging tot het bespreekbaar maken van de repressieproblematiek binnen progressieve kringen.

Wat stelt het VPZ rond amnestie? Zij verzetten zich zowel tegen de ongenueanceerde eis voor algemene amnestie als tegen de gedachtegang van bepaalde Belgisch-nationalistische middens, die al even ongenueanceerd tegenstander zijn van amnestie en elke oplossing van het repressievraagstuk afwijzen. Het VPZ wijst op het historische feit dat kleine kollaborateurs nog altijd asociale gevolgen ondervinden van de repressie,

terwijl grote kollaborateurs senator en minister kunnen worden. Daarom wordt geopteerd voor de uitwisseling van bepaalde asociale gevolgen voor de kleine kollaborateurs, vanuit deze gedraglijnen: individuele behandeling van de dossiers - uitsluiting van beulen, verklikkers, moordenaars en economische kollaborateurs - uitwisseling van alle gevolgen voor hen die niet veroordeeld zijn maar last hebben door hun inschrijving op de lijsten van de krijgsauditeur - een nationale oplossing - een aan de uitwisseling gekoppelde principieel veroordeling van de kollaboratie en van elke fascistische en racistische propaganda.

Allemaal goed en wel maar wat betekent dat nu

Wat moeten we uit dit alles besluiten? Laat ons het eerst eens over de V van VPZ hebben. Er is een duidelijke benadrukking doorgegaan naast een uitbreiding van het platform in vergelijking met het manifest '81. De verantwoorde eisen van de Vlaamse beweging zijn nu génterpreteerd door het VPZ en worden klaar naar voor geschoven. Dus met de V zit het snor.

Hoe zit het met de P van VPZ? Eigenlijk is dat nooit een wezenlijk probleem geweest en dat zal het ook nooit worden. De progressiviteit is de analysebasis van waaruit de Vlaamse beweging gevoerd wordt. Dit komt klaar naar voor in het standpunt van het VPZ dat vele krisismomenten van de nationaliteiten-kwestie (zoals Brussel, Voeren...) door economische prerogatieven veroorzaakt zijn. Daar die economische prerogatieven kapitalistisch van aard zijn moeten ze door progressieven veroordeeld worden. Dus over de P valt ook niet te klagen.

Tenslotte, wat valt er over de Z van VPZ te vertellen? 7 maart zal dit wel aantonen maar uit het programma valt al wat te rapen. De tema's werden beperkt in hun aantal en werden scensischer uitgewerkt (zoals regisseur Paul Celis in een interview met 'De Morgen' beweerde), zodat de duidelijkheid een grotere levenskans kan krijgen. De stal van progressive artiesten werd gevoelig uitgebreid en vernieuwd. Aldus werden de omstandigheden geoptimaliseerd om het Zangfeest een grote relevantie, strijdbaarheid en overtuigingskracht mee te geven.

Zo gezegd, zo gedaan maar hoe zit dat praktisch

Eerst zien, zei de blinde en dat kan dus op zondag 7 maart, in de Arenahal te Deurne, vanaf 14.30 uur. Het centraal thema is Leve de geus, wat zal uitgewerkt worden in samenhang, revues, een hulde aan L.P. Boon en een totaalspektakel. Voor info kan je terecht bij het VPZ, van de Meydenstraat 25, 2200 Borgerhout of op het nummer 031/33 45 63, en je kan al kaarten in voorverkoop krijgen bij Infodok, Bogaerdenstraat 79, 3000 Leuven.

Filiep Canfyn

Alle dagen
Vert.: 13.45 en 19.50 u.
Film: 14.00 en 20.05 u.

Endless Love
Met BROOKE SHIELDS: een film van Franco Zeffirelli

een KEITH BARISH-DYSON LOVELL produktie

ENDLESS LOVE

EEUWIGE LIEFDE...

een film van **FRANCO ZEFFIRELLI** met **MARTIN HEWITT**
(Romeo & Juliet) met **BROOKE SHIELDS** (The Blue Lagoon)

VAN VRIJDAG 5 TOT DONDERDAG 11 MAART.

Alle dagen
Vert.: 16.00 en 22.05 u.
Film: 16.15 en 22.20 u.

La femme d'à côté
Een film van FRANCOIS TRUFFAUT

Alle dagen
Vert.: 18.05 u.
Film: 18.20 u.

Het vrolijke hoertje trekt naar Hollywood

Alle dagen
Om 24.10 u.

1ste film: Fulfilling young cups
2de film: October Silk

FRANÇOIS TRUFFAUT
ENNA ARDANI
Din van
FRANÇOIS TRUFFAUT

DE VROUW VAN HIERNAAST

(LA FEMME D'À CÔTÉ)

"naech met jou, naech zonder jou"

met HENRI GARCIN
MICHELE BAUMGARTNER
ROGER VAN HOOL
VERONIQUE SILVER

Scenario FRANCOIS TRUFFAUT
SE ZANSE SE DEDICANSE DI AN ARRU
Fotografie WILHELM FRIEGLIENNA
Muziek GEORGI SILLERIE

REGIA FR. TRUFFAUT

Oef, samengevat: laatste kreten van een ex-cinemadorp

Deel 3: En de ezel, hij stampste voort

In de vorige afleveringen stelden we respectievelijk de smakeloosheid van het publiek (deel 1) en de poengeilheid van de distributeurs (deel 2) aan de kaak. In deze aflevering nemen onze gesprekspartners zichzelf op de korrel door hun radikale (DAF), genuanceerde (Rastelli) en grappige (Dijk) visie te geven op wat zij onder kwaliteitsfilm verstaan, en wat zij nu juist van het filmwezen verwachten. Als U deze opvattingen met de praktijk vergelijkt, staat deze aflevering garant voor heel wat agitatiegenot.

L' ensemble sympa.

Gesloefd op de sofa VETO's filmblad-zijde doornemen: het is de utopische droom van velen. Niet evenwel voor de monter D.A.F.'ers, wie na de dagelijkse sleur immers nog de Volkspoevoedkundige Taak wacht. Voor betaalde nachtwerkers is er geen geld. Waarom geen gesubsidieerde vrijgestelde of gewetensbezwaarde aanvragen? Alle organisaties die in de marginaliteit (willen) leven en die zichzelf respecteren, hebben toch zelf semi-staatspersoneel, merkt Marq Merxteken, als gedegen (jawaade, maane joenge) A.S.R.-Gauchist, op. Uit principe, aldus Harry Houben/Luc Delarue en Stef Mertens in koor (en mede in naam van alle andere D.A.F.-Kollektivist), want D.A.F. is en blijft uitsluitend vrijwilligerswerk.

Overigens is de zware last van het vele werk voor de D.A.F.-felars onvoelbaar licht tot zonnig aangenaam (met opklimmen) om te torsen, niet alleen vanwege hun bewonderenswaardig idealisme: ook, zoals het een democratische kollekte past, kent D.A.F. geen taakverdeling (wel een Beurtról). Iedereen helpt iedereen bij alles: Elckerlyc projekteert, zit aan de kassa, maakt teksten, stelt mee de programmatie samen en treft mee alle beslissingen. Iedereen is absoluut gelijk en absoluut gelukkig. Absoluut!

Dat de een veel meer weet en kan dan de anderen altegader is toch wel zijn democratisch-liberalistisch recht-van-de-minst-verzwakte, zeker, tedju. Dank zij de innige samenwerking (for better and for worse jobs), de daartoe vereiste polyvalentie van vaardigheden en ultieme consensus-in-the-(meditatie)week-end (wat anders is Ons de Ware Democratie?), is het wat moeilijk om tot de DAF-werking toe te treden. De vriendelijke klik spreidt nochtans bereidwillig de ledematen voor eventuele sympathisanten, Mann oder Frau ganz Egal, natürlich. Wunderbar!

Dat zo'n naar bloemen ruikende ne(s)t van werkingsstructuren (zonder beoepsensmen dus) vaak in de praktijk wat amateuristisch klommerkwerk oplevert, ligt soms aan de gebrekkige infrastructuur (no cash) waarover DAF beschikt, en soms ook niet... Maar 't is allemaal tot en sympathiek, niet, tout faire ensemble? Heel de werking spruit trouwens organisch voort uit de bewuste politieke principeskeuze, die ook herkenbaar is in het doen en laten van DAF.

Avec des idées révolutionnaires

DAF is namelijk geen filmclub. Het is in wezen uitgedacht als een progressieve organisatie van politiek daklozen die op een bewuste en -makende manier rond film willen werken, omdat dat toevallig (1) hun gemeenschappelijke hobby is. Oorspronkelijk gebleefte alles nogal in het wilde weg: de politiek stond centraal (primauteit van de socio-economische basis of zoiets), en de films -waaronder vele van dubieus gehalte- werden geprogrammeerd uitsluitend om hun sensibilizerende thematiek. Progressiviteit was wel de boodschap, het (meest populaire film-)medium was de massage en hoe duidelijker, luider en brallerder dat van het scherm kwam afzonderde, hoe beter.

Met de jaren komt echter het verstand en DAF heeft inzicht verworven, dat hun koers enigszins anders is gaan oriënteren: de revolutionaire samengang van vorm en inhoud, of, beter, van materiaal en uitwerking.

Het politiek extremisme van de boodschap werd verruimd naar de meer op het medium zelf gericht, esthetische aspecten van een film.

DAF stelt dat revolutionaire film alleen kan in een revolutionaire, vernieuwende vorm. Waar ze vroeger Costa Gavras prezen om zijn aanvalen op Bv, het

voormalige Griekse kolonelsregime (in Z), verguizen ze hem nu om zijn traditionele, onfunktionele vormgeving; Jorge Sanjines (Boliviaan) daarentegen krijgt nu veel krediet, omdat hij het verzet tegen de Baviaanse diktatuur in zijn land in nieuwe of adequate filmtaalvormen giet, waar hij vroeger niet politiek-ekstrem genoeg heette te zijn.

Het progressieve van DAF bestaat er verder ook nog in om het gevestigde bioskoopcircuit smalend de rug toe te keren door zich slechts te ontfemen over die films die in de commerciële kermismolen niet mogen/kunnen mededraaien vanwege te politiek of te artistiek, of, vreselijk!, beide.

De Sanjines-retrospektieve past hier verder perfect, als voorbeeld uit de programmatie van het eerste semester. Dat het programmeren van Hiroshima mon Amour en Extrême Nuit of -in het wat minder opwindende 2de semester- een driedaagse rond Fassbinder in dit

kunst, want de kringkas spijzen is natuurlijk een goed doel dienen: je nodige de eenzame student uit tot gezamenlijke ontspanning met de kursusgenoten en nog wel voor weinig geld, dat hem tenslotte, in de long run, toch weer ten goede komt, niet?

De rijke filmkijk van Dijk

Met de heer Dijk een Filmboompje planten is geen sinecure. De meeste, onschuldige, en ook de meest onschuldige oprispingen Jan Hentwege in de richting van Historische Uitspraak over Filmessentie werden met een lapidair "serius blijven" weggepimpeld (alsof wij ons tot humor zouden verlagen, seg) of tot Sisse en Cesar-act gedegradeerd (genre: wette gaaf?) waarom vroer et dan?, in sappig Leuven. Reden: Dijks achterdocht voor Kultuur met K, en zijn rotsvast geloof in Film als cultuur in ka-

F
I
L
M
I
N

Als pintje bij paaltje komt: Student en Burger hand in hand door Dijks filmland

verband open deuren intrappen is, wijst op een inkonsequentie. Deze films komen commercieel redelijk aan hun trekken of zijn al lang gestandaardizeerde vernieuwing uit den tijd van bomma. Harry Houben geeft in naam van DAF toe dat je toch ook openingen naar het grote publiek moet kreten (wie ga je anders opvoeden? de opgevoeden?) en dat af en toe eens 1 volle zaal zelfs voor DAF prettig aandoet. Kassa! Ook idealisten zijn van stof ende asch...

Vakidioten pakken pop

Soms zijn studenten ook idealisten, maar evenzer slechts Vergankelijk. Met de regemaat van een zandloper voeten kringen de onhoudbare behoefte opkomen om films te programmeren, ter aanvulling van het al bestaande aanbod. Ze worden door de erkende instanties ervaren als klein mannen die met vil fikken de pas gevormde muur bepotelen: ze komen immers meestal in alle onschuld op het commerciële terrein van de big business getippeld en serveren ten overvloede kasrakkers als Harold and Maude, Next Stop Greenwich Village, American Gigolo, The Great Gatsby of Satyricon.

Daarmee vullen ze wel het door ons al herhaaldelijk geïndikeerde gat der interessante reprises. Maar of het hun taak is...? Rastelli denkt van niet. De zalen worden overigens barstensvol gelokt onder een handige dekmantel: "vakfilms". De link naar de stof van de prof verantwoordt alles, al is dat wel zowat het enige dat hun praktijk onderscheidt van AV-Vikings, die vorige week de revue passeerden.

De gebezigde truks om de 16mm-kopies zo goedkoop mogelijk voor de argeeloes betalende toeschouwer te brengen, zijn immers vaak even dubieus als die van de anarchistische zuppratten. Toch zijn ze niet even doorgedreven kakkers op de

klein.

Dijk zoekt hiervoor zijn houvast in de ontstaansgeschiedenis van de film (Jo Röppek: *Geschiedenis van het filmmedium, deel 1*): de film komt van de voor, en is blijbaar, vanwege zijn geboorte in het plebisicet, gedoemd op het nivo van een ordinaire ballentent te blijven, quoi? Deze, ondanks zijn ahistorische pretenties, toch historische uitspraak wél ongeveer de helft van ons bangerecord gesprek, zodat wij, bij herbeluistering, de indruk opdeden dat er ook wel eens met onze ballentent gespeeld werd.

De onzin die Kultuur is wordt door Dijk aldus doorgespeeld naar Rastelli, wiens aura van Kultuurdrager door onze gesprekspartner achteeloes wordt weggevoerd. Toch konden wij in Dijks boude lapidaire uitspraken een zekere persoonlijke filmkijk deduceren (dit wordt psychanalytisch). Kompleksiteit vinden in ogenschijnlijk simpele, ongerelateerde uitspraken: het siert de intellectueel in

Zo is er Dijks inzicht in de rijke betekenisshakering van onze Vlaamse taal. Woord in kwestie: het adjectief "goed". Een goede film is enerzijds een film die volle zalen trekt; een film zonder klanten bewijst zijn krachteloosheid. Bon. Anderzijds -in een andere context, wel te verstaan- herkent men een goede Film aan de sublieme afwezigheid van publiek. Hier staat "goed" equivalent aan Kultuurle, wat zich recht evenredig verhoudt met Onbegrijpelijkheid, Boodschapperigheid, Intellectuele Larie, voor geestelijke masturbatie. Ook bon.

Voegen we beide statements samen, komen we aan de essentie van Dijks filmvisie, gekarakteriseerd, symbolisch, in de bonbon. Film was, en moet blijven, volksvermaak, ontspanning, met soms een zuchtje inspanning: Altmans M.A.S.H., Petersens Das Boot, of regisseurs als Lelouch (Dijk geeft trouwens blij van een nostalgische voorkeur voor het Franse genre) of Sergio Leone kunnen aldus door de

(geld)beugel, wegens niet dilettantisch.

Wat belangrijk is in het filmwezen, is niet zozeer de semantiek van de pellicule (Dijks wantrouwen tegenover de pers is groot, met uitzondering, ah oui, voor Veto, het blad dat hij, zelf gezien I, gretig verslindt), maar de hele entourage. Een filmpie, relaxt, meepakken in een dijk van een zaal, zetljes in pantervel, isjpralinetes kopen voor 't vriendinneke, en ijerig noteren welk soort bier het minst de gezondheid schaad. Uiteraard hebben wij hiertegen enige ideologische gewetensbezwaren: bonbons aan quasi 10 franken het stuk, zetels die na de reclame het zitvlak ernstig afvlakken, het is niet verantwoord. De kwaliteit van de films? Who cares?

Bovendien, Dijks programmatie maakt gestage progressie! (2)

Zo is er het opvallend gebrek aan seksfilms tegenwoordig. Sed Rex dura Sex is, behalve Latijn, ook voorbijgestreefd. Nochtans hebben wij nooit de intentie gehad Dijk daarvoor in de tas te kruisen. Deel 1 van onze serie gaf duidelijk (hopen we) weer hoe de Sexy Remy-praet voornamelijk stoelt op hypokriet gedrag van Jean P., al even hypokriet als het Leuvense CVP-bestuur dat op tijd en stond even obligaat moordende nylonkous kriet, maar toch schijnheiligerwijs zich verrijkt met de 15% taks

duidelijk kassa, tenzij Zotte Ollanders tegenwoordig ook Kultuur maken...

Andere verzachting: de uitbreidingsproblematiek van de Studio's. Door overaanbod het wegwijnen van het "Studiogener" ten voordele van krakers, an inevitable commercial law (but one of inertia). Bij uitbreiding, beloofde Rastelli zou Studio 1 terug tot raspaardje-kurbios omgedoopt worden. Wat fundamenteel fout is: de Studio 1-projektor draait per uur een tweemaal minuten sneller, zodat men beter daar Madam Kloots kan draaien (een vlugter, dus).

Maar wat verstaat Rastelli nu onder "Studiogener"?

Hij definieert de goede film alleen kwalitatief, en laat Dijks kwantiteits-theorie waar hij hoort (prullenmand, dus). Dat sommigen hierin weer hypokriet gedrag onderkennen, laten wij buiten beschouwing. Een goede film definieert zich volgens Rastelli negatief en intuïtief; negatief door gebrek aan een theoretisch raster dat op zich kwaad en goed onderscheidt (vb. links/rechts; commercieel/subversief), intuïtief waarschijnlijk (eigen interpretatie) omdat film zich méér dan elke ander kunstvorm leent tot onmiddellijke waardebeoordeling, voor enige bewust-theoretische bezinning. Zo zoekt Rastelli niet naar één of andere politieke motivering voor het al dan niet draaien van De Man van IJzer; vindt hij een nochtans door velen als smakeloos bestempelde La Pelle goed, net zoals hij in bewondering stond voor Antonioni's Il Mistero di Oberwald, afgedaan door vele kritikasters als nutteloes (video)experiment.

Slaan wij er de lijsten van de N.I.V.W.F.-films op na, dan blijkt meestal een 60% van de lijst onze goedkeuring mee te dragen (dat ondingen als meesterslijm The Competition of L'Amour Nu - waarvoor zelfs het etiket superslijm nog té vleidend is- deze lijst ontzien, zullen we maar argeeloes vergeten). By the way, Ons Aller Kultuurministerie heeft beslist deze Ontwikkeling voor het Platteland (le plat pays) niet meer te sponsoren, zodat dit initiatief dra afscheid van ons zal nemen: wie zei weer dat de situatie niet *désespérée* is in ons klotelandje?

Om niet als Rastelli-aanpsten afgeschijlderd te worden, nog een laatste ezelstamp tegen Rastelli's scheenbeen. Juist het feit dat zijn filmvisie het dichtst de onze benadert, maakt ons dubbel koleiert dat hij de Leuvense student-klant dommer acht dan de Waalse ratjes (sic) van Louvain-la-Neuve, waar het nivo van programmatie een stukje hoger ligt. Zet hem op, Jos!

Volgende Week: Was het verleden week de laatste aflevering? Jan H. dankt zijn medewerkers Mark Merricks, Marq Erratum, Marq I., Marq Merxteken, Marco "Gelati" Solo en Mark Vaché. Eén der volgende weken lichten we de reeks nog toe in het maandgavond filmprogramma van Radio Scorpio.

Voetnoten

(1) Zo toevallig is dat ook niet. Wie er Kracauer e.a. filmtheorieprominenten op nabuudt, weet dat film voornamelijk als massakunst wordt beschouwd. Film wordt vele vervegen.

(2) Zoals vorige week: met de nieuwe Truffaut en een goeden ouden Antonioni Proficia!

(3) De Autonomie van Kunstopvatting kan, naargelang eigen invalshoek, als ultrakonservatief of wreed subversief beschouwd worden. U kiest maar.

(4) Het is wel Rastelli zelf die Popeye bedenkelijk vindt. Persoonlijk hebben we in onze kinderlijke onschuld van het live stripverhaal enigszins weten te genieten.

Jan H. Verbanck
Marco "Gelati" Solo

Asphaltnacht: Film, drugs, rock 'n roll

Op 8 maart tonen de Mussolinidansers van D.A.F. - in A.V., om 20.30 u. (zoals iedereen onderhand wel weet) - de in 1980 gedraaide film van Germaan Peter Fratzscher, **Asphaltnacht**: asfalt, vanwege om de road, nacht, omwille van de marginale aantrekkingskracht.

Voor wie alleen geïnteresseerd is in besluitvorming: het is een *lauw produkt*, een grijze middenmoter, ongeveer zoals Warehem in onze eerste klasse. Een korte bespreking dus, op het nivo van de film...

Rotten Springsteen against the world

Asphaltnacht is de zwakke Westduitse uitgave van *Extérieur Nuit* (van Bral, maar gene brei). De lyrische ton, het sympathieke defaitisme, kortom de esprit français blijft in *Asphaltnacht* echter steken in Wagneriaans doemdenken, in Onnoemelijk Veel Cliché-Gezwam en Depressive Mode-Pose. Zoals *Extérieur Nuit* al door ieder liefhebber in de Studio bekeken was voor hij op de D.A.F.-lijst belandde, zo houden wij *Asphaltnacht*, na T.V.-visie, ook voor bekeken.

Het onderwerp van de film is, uiteraard, de *Marginaliteit*, het leven aan de zelfkant van de maatschappij. Waar wij geen bezwaar tegen hebben. Ook wij onder vinden dagelijks de *lonliness of the top*. Wat wij niet zo leuk vinden is de manier waarop deze isolatie doorleefd wordt, namelijk dor de rock en roll-mythe. En aangezien rockmuziek de meest commercieel uitgebuide en marginaliteit per meter vinyl verkopende industrie is, begrijpt u wel hoe overtuigend de karakters zijn van Angel, de bijna gepensioneerde post-68er (1) die met een Born To Run-Jaguar (kost toch geen geld zeker?) de Westduitsse wegen onveilig maakt, en van Johnny (on the dole), een gepuiste versie van Rotten/Lydon, met iets minder charisma toch. Het ergerlijke aan deze film is dat Fratzscher de rock 'n roll mythe weigert te doorprikken, integendeel zelf muziek als min of meer volwaardig alternatief propageert. Wat dus wel afbreuk doet aan de *cinéma-vérité*-pretenties van een cineast die nog met een reus van een jeugdtkater rondloopt en al dat zevenstuviger sentiment op de pönx wil overdragen. Poten af, hë jongen.

D.A.F. Berg.A.F.?

Wij zijn niet erg gelukkig met de huidige programmatie van de DAFkens. Waar semester 1 ons verblijdde met krakers als Northern Lights, *Extérieur Nuit* (leuk weerzien), *Lighting over Water* (idem), *Hiroshima mon Amour* (idem), of *Bruxelles Transit* (idem), en de tweedaagse met N.I.X. (zal wel een grappe zijn, zeker, mannekens?), gereduceerd tot ééndaagse vanwege niet erg professionele Sleutelkwestie, driekwart succesrijk was met La Note (een idem-film, of course) en *Die Ortliebischen Frauen* (half goed), biedt de sombere toekomst weinig gelegenheid tot

zoek: een driedaagse rond Triestige Filmplant Fassbinder (waarover wij binnenkort uitwiden in de aflevering: *Geef Mij Maar Herzog*), een elftuintigste vertoning van LeBons Hellegat en andere realistische prenten rond de socio-

Kawabata Yasunari herdacht

Tien jaar geleden stierf de Japanse auteur **Kawabata Yasunari**. Deze was de eerste Japanner die de Nobelprijs voor Letterkunde (in 1968) ontving. Centrale gegevens in zijn werken zijn: de teleurgang van de Japanse traditie en van de schoonheid. Hij noemde zijn latere werken *Elegieën* of de Japanse traditie. De Japanologie (onderdeel van de sinologie) van het departement Oriëntalistiek zal deze auteur gedanken, en daarvoor richt zij volgende activiteiten in:

Op **maandag 15 maart om 20 u.** zal er in het *Sencie-instituut* (Ravenstr., tegenover de centrale bib), op de derde verdieping (03.02) de film *A Page of Madness* gedraaid worden.

Deze film van *Kinugasa*, uit 1926, is gebaseerd op een scenario van Kawabata Er wordt in deze film een sferbeeld van een gekkenhuis opgeroepen. Het is een stomme film met een ritmische muziek op de achtertaal.

Een man werkt als klusjesman in dat gesticht om dicht bij zijn vrouw te kunnen zijn, die van een verdrinkingspoging van haarzelf en haar baby is opgenomen. Toch kan de man geen echt contact hebben met zijn vrouw. Hij kan vaak alleen maar triest toekijken. Deze triestheid vormt de schoonheid van die man. Schoonheid en Droefenis gaan in Japan onafscheidelijk samen. De film eindigt abrupt na een mislukte revolutie.

Naast deze film zullen er nog twee lezingen worden gehouden:

Op **woensdag 17 maart** geeft prof. Van de Walle een lezing, om 20 u., op de 8ste verd. van het fakulteitgebouw W&L. Deze lezing wordt gevolgd door een paar korte films over de Japanse cultuur.

Op **donderdag 18 maart, 20 u.** zal prof. Lathouwers de auteur Kawabata verder belichten, dit in een lezing die zal doorgaan in de Kleine Aula.

Iedereen wordt op deze manifestaties vriendelijk uitgenodigd.

IV

Pop in België

Donderdag 11 februari had in de CITY 2 in Brussel een debat plaats over popmuziek in België. Moderator was Jan van Rompay en op zijn schoot zaten Kurt van Eeghem, bekend van radio of T.V.; Peter Cnop, popjournalist van het weekblad KNACK; Mark Didden, voormalig popjournalist van het weekblad dat beweert dat het niet zo dom...; en Walter Grootaers, midvoor van de Kreuners.

Vanbij het begin van het debat werd popjournalistiek herleid tot rochjournalistiek, gezien de evolutie van de laatste jaren, die begon met de punkbeweging in Engeland en op nationaal vlak door Raymond van het Groenewoud werd ingezongen.

Alhoewel de meeste Belgische rockgroepen in het Engels zingen, bracht Mark Didden aan, dat de direkte voertaal van rock 'n roll de communicatie met het publiek is, -en dat schijnen de meeste Belgische groepen te missen. Volgens Peter Cnop zijn er te veel groepen die beginnen met allures van grootse artiesten die Vorst Nationaal hebben en daardoor geen voedingsboderm hebben. Aldus wordt het optreden zelf te koel (hë jongen), te afgevat en het contact met het publiek gaat verloren. Van de Kreuners, wier présence in de beginperiode ook te mat was, kon nu gezegd worden dat zij met hun Nederlandstalige teksten, hun dansbare

kwaliteitsmuziek en verzorgde podiumact, een internationaal nivo bereikt hebben. (Walter Grootaers was het daar roerend mee eens)

Van hun elpee... 's Nachts kouder dan buiten, zijn momenteel trouwens 22 000 exemplaren verkocht wat enorm veel is voor een land als België, waar de verkoopcijfers van een zeer sterke LP gemiddeld rond de 15 000 exemplaren liggen.

De situatie van de rockmuziek in België werd tamelijk goed bevonden (Peter Cnop was de meest pessimistische van het gezelschap) maar het is nog té vroeg, aldus Mark Didden, om reeds een voortijdige analyse te maken. In dit verband werd nog gewezen op het gebrek en de nood aan een degelijk rockprogramma of de Belgische televisie. Het visuele aspect van een rockgroep wint nog altijd aan belang en de behoefte aan bekendmaking van zowal nationaal als internationaal talent kan niet opgevangen worden door een veertiendaagse muziekprogramma van 50 minuten. Het debat over popmuziek in België werd besloten met de volgende eindbalans: België is een klein rockland; maar als je op 5 miljoen mensen toch 7 à 8 rockgroepen vind die op een tijdspanne van 1 jaar ieder één goede single kunnen produceren, neem daarbij nog een tweetal kwaliteitselpees, dan mag je de waarde daarvan niet wegcijferen.

M. Wijnants

ekonomische realis, zoals *Passe ton Bac d'Abord* (reeds elfderdig keer op TV geweest, hoor). Nou. In dit licht is Fratzschers *Asphaltnacht* de ideale opwarmer. Heren, dames studenten, koester Uzelve met deze film in de warme bevestiging van uw persoonlijk gekultiveerde, romantische marginaliteit! Wij zullen u na de film, in de gezellige eenzaamheid van het stamkafé, uitgebreid relax brengen van de *Match Van De Maandag*. Zo ziet U na een leuke, nietszeggende prent ook eens een gelijkaardige tronie, sakker twee.

Voetnoot

(1) Het is de laatste keer dat we dit vies woord laten vallen, voorwaar. ■

Mark Anon, cum fogerkuifken

Het filmleven in Leuven onderzoeken is pogen een Gordiaanse knoop te ontwarren. Jean H. en Mark Vaché (onze habbijkommissie) hebben het heft in handen genomen en er eens goed het mes in gezet. Toen liep het helemaal mis, wat nogal wat kopbrekens bezorgde aan tik- en lay-out-ploegen. Uit pure wanhoop zijn die dan maar een filmpje gaan kijken. Heeft deze reeks dan toch iets teweeggebracht...?

Koud buffet : 65 fr.
Trappistenbier : 15 fr.
waar: s'middags in het Cafeteria van Gasthuisberg

DE MENU'S DIE U HIER ONDER VINDT, ZIJN EEN SELECTIE UIT DE VEELHEID VAN MENU'S AANGEBODEN IN DE VERSCHILLENDE ALMA-RESTAURANTS. BIJ DEZE SELECTIE WERD REKENING GEHOUDEN MET EEN PRIJS-KWALITEIT VERHOUDING. M.A.W. DIT ZIJN MENU'S MET EEN ZEER GOEDE VOEDINGS- WAARDE EN RELATIEF LAGE PRIJS. UITGAVE: ALMA VZW VOORLICHTINGSDIENST. VOOR INLICHTINGEN EN SUGGESTIES: E.VAN EVENSTR. 2c 2e VERD. BIUREEL LEO VAN DER AA TEL. 229911

RESTAURANT ALMA I II III		SNACK ALMA I. PAUSCOLLEGE GASTHUISBERG	
MA 8/13	Varkensgebraad Komper noeliën in room - Gek. aard.	Tip: fruitna-gerecht	Varkensrib Florida Gek. aard.
DI 9/13	Braadworst witte kool in room - Gek. aard.	Tip: Nagerecht naar keuze	Hamburgar rauwkost krakketen
WO 10/13	Loze vinken Jardinière Gek. aard.	Tip: Melknagerecht	Bami Gorena ei
DO 11/13	Kip wit bloofsla uolle ruij	Tip: Melknagerecht	Zeevolf Groenten Puree
VR 12/13	Biefstuk Rajstoe Gek. aard.	Tip: Melknagerecht	Varkensgebraad Portosaus aardappel
SNACK ALMA II ALTERNATIEF		SEDES	
MA 8/13	Gerst met nootjes	Hoofbestanddelen: Gerst- amandelen - ui - pinda - kaas - kombu - erwout - wortelen - Aukibonen - kaas - tomaat	Kruuiden balletjes rauwkost Gek. aard.
DI 9/13	macaroni met groenten ratatoue	Hoofbestanddelen: Rijst - tarwehoornrijes - ui - Aubergine - wortelen - Aukibonen - kaas - tomaat	Brusselje Stouerij Gek. aard.
WO 10/13	Gierst soufle met kaas en sezamzaad	Hoofbestanddelen: Gierst - kaas - ei - zuurkool - appelen - ui - okhernoten - wakame - rozijnen	kalfsbrood Groene kool Gek. aard.
DO 11/13	Rijst met gestoofd fruit	Hoofbestanddelen: Bongan - Peren - Appel - rozijnen - rijst - druiven - Suiker - kaneel - ui	Varkenslapje Princesebonen Gek. aard.
VR 12/13	Borridge krovketen met hauerulokken	Hoofbestanddelen: hauerulokker - Maedi - melk - w-ei - Linzen - rauwkost - Yagurk.	Goudbraseam Nautilus Gek. aard.
			Tip: Melknagerecht enkel s'middags
			Tip: Melknagerecht enkel s'middags
			Tip: Nagerecht naar keuze enkel s'avonds
			Tip: Melknagerecht enkel s'middags
			Tip: Melknagerecht enkel s'middags

De aangeduide tips zijn een aanvulling om het menu nutritioneel volledig te maken.

Agenda

Redactie: Ingeborg Verplanck

Vrijdag 5 maart

THEATER 20.30 u. Zoo Story werkvoorstelling door Willy Thomas
In Vlamingenstraat 85; 60/50 fr.

CAFE CHANTANT 22.00 u. Dinette in 't Stuc
Toegang gratis

Zaterdag 6 maart

VERNISSAGE 20.30 u. Dany Tulkens stelt tentoon in Gallerij EMBRYO/
Lipsiusstr. 20 - inleiding door dramacursisten van het DACEB

BAL 20.00 u. Met De Kreuners, en fulf met diskobar van **Radio Centraal**
In zaal Hof ter Lo, A'pen; 150/120 fr. (org. A'pens advocatenkollektief)

SYMPOSIUM 10.00 u. De democratisering van het hoger onderwijs in Vlaanderen
L.U.C., Campus Diepenbeek (Org. Vlaamse Leergangen)

Zondag 7 maart

THEATER 20.30 u. Aantekeningen van een dode door BKT (stuk van A. Stolper)
Stuc, 120/100 fr.; org. Passage 144

VIDEO (voormiddag) over RAKU, zeer oude glazuurtechniek (Japan, 16de eeuw)
In Embryo, J. Lipsiusstraat 20 (info: 016/238921)

Maandag 8 maart

THEATER 20.30 u. Aantekeningen van een dode (zie zondag 7/3)

FILM 20.30 u. Asphalt Nacht (Fratscher)
In Aud. Ves., 60/40 fr. (org. DAF) zie ook art. p. 7

TD 22.00 u. Eeos en filosofie fuiven in de Lido

TONEEL 20.00 u. "PA" door Mechels Miniatuur Theater
In Stadsschouwburg

Dinsdag 9 maart

LEZING 14.00 u. Political parties in the U.S. door Prof. J. Crotty (North West Univ)
In Aud. Ves., 02.17, Parkstraat

LEZING 18.30 u. De Chinese buitenlandse politiek door prof. Engelborghs
Maria-Theresia, MT 14 (org. KIB)

LITERAUFUR 20.00 u. Inleiding op Z.-Amerikaanse literatuur, met klemtoon op
Angel Asturias en *Jorge Luis Borges* door H. Ter-Nedden (auteur van "Uit de bek van de hel, schrijvers in Lat. Am.")
Aud. Ves., org. Wereldwinkels

THEATER 20.00 u. De toevallige dood van een anarchist door NTG
In Stadsschouwburg

DEBAT 20.30 u. De noodzaak van video?
Stuc, gratis toegang (org. Stuc i.s.m. Centrum Communicatie Wetenschappen)

GESPREEK 20.30 u. Mireille Cottenjé stelt haar roman *De Verkeerde Minnaar* voor;
deze handelt over haar liefde voor een homo
Homocentrum 'De Roze Drempel', M. Theresiastr. 20, gratis toegang

Woensdag 10 maart

JOB INFO-BEURS 10-12 en 14-18.00 u. Dag Unief - Wat Nu? Infobeurs voor
uniefverlaters en werkzoekende afgestudeerden K.U.L.
In Universiteitshal, Naamsestr. 22 (inlicht. 225684)

LEZING 11.00 u. The Reagan Presidency door prof. J. Crotty (zie ook dinsd. 9/3)
Aud. Ves., 03.12, Parkstraat

CONCERT 12.00 u. Middagconcert met D. Vermeulen (viool) en J. Vermeulen
(piano), met werk van Mortelmans, Grieg en Prokofiev
8ste verd. W en L, Blijde Inkomstr. 21, gratis toegang

LEZING 20.00 u. Antroposofische geneeskunde door Dr. L. Vertenten
Zaal 3 Kult. Cent. Brusselsestr./Inkom vrije bijdrage (Org. Vrije Volkshogescholen)

THEATER 20.30 u. De laatste strohalm (Tentakel)
Stuc, org. Germania

PIANORECITAL 20.30 u. Jozef De Beenhouwer t.v.v. "De vrienden van de
K.U.Lublin"
In Conserv., Albertsquare - 150/100 fr. (org. Europakring)

CABARET 21.00 u. Oplbaar door Sisyphus
Tiensevest 128, inkom 50 fr. (org. Jolé)

FILM 22.00 u. Foul Play (VS, 1979) Komische politiethriller met o.a. Gopddie Haw
Vlaamse Leergangen, inkom 70 fr.

Donderdag 11 maart

LEZING 20.00 u. An Introduction into Indian Classical Music (met zang en muziek)
door Prof. Dr. M. Lath (Univ. Rajasthan)
8ste verd. fak. W en L, Blijde Inkomstr. 21, inkom 50 fr.

LEZING 20.00 u. Ekologie en politieke strijd dr. Danny Illegheims
Stuc, 8ste verd. (org. La Cecilia, Leuven Anarchistisch Kollektief)

MIME 20.00 u. Solo-mime CARLOCONI, "een waier van mogelijkheden"
Stuc, 60/50 (VVK), org. Groep T, Kath, Industr. Hogeschool

CONCERT 20.15 u. Universiteitsconcert Leuven Universitair koor o.l.v. Geusens
In Grote Aula 150/80 fr. (org. rectoraat i.s.m. BRT 3)

OPTREDEN 21.00 u. Jef Rozenski met zijn folk-rock-cabaret-one-man-band-show
Aud. Ves. (gelijkvloers) n.a.v. 55 jaar FARMACEUTIKA, inkom 20 fr.

Vrijdag 12 maart

24 UREN WAKE VOOR POLEN van 12 tot 13 maart **24 uren strijd voor Polen** met
o.a. info over Solidarnosc, strijdfluit, getuigenissen...

Aan Russisch Huis, Madeuplein, Bxl (org. Anti Oorlogs Komitee)

ROCK 19.30 u. Preselektie Rock Rally '82 met verschillende groepen uit Leuvene
In de Lido, 100/70 fr.

Haiti: blauwe zeeën, bruine stranden, zwarte armoede

Haiti, de "parel der Antillen": een ongeloflijk contrast tussen enerzijds de natuurlijke schoonheid - uitgebuit door Westerse zon- en bikiniverkopers en anderzijds de nijpende armoede van zijn 5 miljoen inwoners - uitgebuit en verderd door zijn eigen regering endiktator voor het leven *Claude Duvalier*. Een analfabetisme van 90%, officiële minimumlonen van 48 BF per dag, maar wie werk vindt mag tevreden zijn met '15 tot 20 BF, 75% is werkloos, geen enkel ander land verbruikt minder calorieën per hoofd dan Haiti.

Haiti staat model voor een regeringsvorm uit vervlogen tijden: deze van operette-diktators die in groteske stijl hun land als hun privé-onderneming runnen en waar ondertussen het miljoenen voetvolk verkromt in grote sloppenwijken. Op hoge leeftijd zijn *Papa Doc* de macht over aan zijn toen achtjarige zoon en gewezen bokskampioen *Baby Doc*, maar niet alvorens een democratische presidentsverkiezing met 1 kandidaat. Officiële score van de verkozene: 2391916 stemmen vóór, 1 tegen en 2 blanco! Nu, tien jaar later, is één ding bewezen: het wordt noppes. Blauwe zeeën, bruine blote-borsten-stranden, zwarte armoede.

Begin '77 komen in Gent een aantal jonge afgestudeerden - gelatereerd in ontwikkelingsproblematiek - samen rond de statuten van *Protos*, projectgroep voor technische ontwikkelingsamenwerking. Hun bedoeling is de noden in Haiti - die vanuit het volk, via paters, ontwikke-

lingshulpers of de Belgische vice-consul in Haiti, kenbaar worden - uit te werken in concrete projecten die dan ingediend worden bij het ABOS en daar dan op mede-financiering kunnen rekenen. *Protos*, een groep jonge vrijwilligers (alleen de sekretaris wordt full-time betaald) die met hun capaciteiten het binnenste van de "parel der Antillen" een beetje leefbaarder maken.

Ondertussen zijn een 20-tal projecten gerealiseerd - sociale woningbouw, viskweek, alfabetisatie, watervoorziening, windmolens, koffieplantages... - bijna uitsluitend door inlanders, onder het katalyserend oog van een paar Vlaamse ontwikkelingswerkers.

Maart '82 is het ons beurt: voor verschillende waterleidingswerken zocht men een bouwkundig ingenieur, iets wat reeds jaren als een ideaal achteraan in ons hoofd speelde. Voor een periode van 3 jaar trekken we er als vrijwilliger op af. Wat zijn de projecten? In *Hinche*, een stad van ong. 20.000 inwoners, moeten de mensen het momenteel stellen met rivierwater voor al hun behoeften, dit met alle gevolgen vandien: wormziekten, bloedarmoede, darmamoebias, tyfus, paratyfus... Alleen de invoer van drinkbaar water kan hieraan verhelpen. Een 10tal kilometer van de stad moet een bron worden gekapteerd en naar de stad worden geleid waar het dan d.m.v. openbare fontein wordt gedistribueerd. *Kostprijs* van het project: 19,2 miljoen waarvan 14,4 miljoen door ABOS; op voorwaarde dat *Protos* 4,8 miljoen vindt - er zijn nog een paar honderdduizend

frank te kort.

Pérac telt achtduizend zielen maar heeft niet het ganse jaar door water: een artesische put kan in het droge seizoen niet instaan voor de behoeften. Een windmolen met daaronder een betonnen vloer met drinkbakken kan hier voorlopig volstaan. *Kostprijs* ongeveer 2 miljoen, waarvan één vierde eigen-financiering - ook hier is nog een gat in de portemonnee.

Het waterleidingsnet van *Fort Liberté* moet worden uitgebreid naar een sociale woonwijk: eigen inbreng 173000 frank in '82, en 309000 frank in '83.

Allemaal grote bedragen - niet voor een studentenbudget. Toch is het zinvol en belangrijk hierlangs een bijdrage af te staan: bij elke gegeven frank past ABOS drie frank bij - dat zijn dan al 4 druppels op een hete plaat - en ontwerp en uitvoering van de projecten wordt zo sober en rationeel mogelijk gemaakt. *Neem nu Hinche*: 20 miljoen om twintigduizend mensen water te geven, achteraf praktisch geen werkings- of onderhoudskosten, dat is 2000 fr. per inwoner voor 1 jaar water. (Hier betaal je 450 fr. voor het huren van een water-compteur gedurende 3 maand). Als je dus 100 fr. langs de kant kan leggen maakt ABOS daar 400 fr. van en kan je zeggen dat je 5 Haitianen een jaar water hebt gegeven.

Stef Lambrecht
(medewerker *Protos*)

INFO VOEDING INFO

Brochures
Video
Mogelijkheid
tot stellen van
vragen
Posters
enz...

Dinsdag 9 en
Donderdag 11 Maart
in ALMA 3

VLOT DE STUDIE NIET?

Omdat jouw buur een kotfluit geeft; of omdat de verwarming op je kot niet werkt; of omdat je er de studiefier niet vindt.

En ben je geïnteresseerd om op uren waarop geen enkele bibliotheek of leeszaal meer open is, d.w.z. 's avonds en tijdens de weekends, toch te kunnen blokken in een lokaal waar alles en iedereen op studeren is afgestemd, dan kan dat: indien er voldoende belangstelling bestaat kunnen we samen met de *Dienst voor Studiedievis* een geschikt lokaal zoeken en gratis ter beschikking stellen van de studenten.

Heb je interesse? Stuur dan als de bliksem een briefje naar *Luc Lammens, Parkstraat 138 te Leuven*. Daarop moeten volgende gegevens staan:

- de uren waarop je eventueel 's avonds in een studieruimte wenst te werken

- de uren waarop je eventueel tijdens weekends en feestdagen wenst te werken in een dergelijk lokaal, en ook hoeveel weekends je dit per maand wilt.

Lokaal en openingsuren zullen later in VETO worden bekendgemaakt.

Derde Wereld Groep

De Roeselaarse mime-speler Carloconi

Carloconi brengt ons op donderdag 11 maart om 20 u. (Stuc) een programma, dat bestaat uit twee gedeeltes; in het eerste gedeelte een parodie op het geklungel van de mensheid in de klassieke pantomime-vorm, in het tweede deel brengt *Carloconi* ons het (mythologische) verhaal van *Atalanta*, "de avontuurlijkste aller vrouwen".

De organisatie is in handen van de socio-culturele raad van de Hogeschool Groep T Leuven. Inkom 60 fr., vvk. 30.

De Derde Wereld Groep wil een motor zijn die de verschillende activiteiten rond solidariteit met de Derde Wereld in het Leuvene bevordert. Hun objectieven zijn: zoveel mogelijk geïnteresseerden bij elkaar brengen en ervaringen uitwisselen, vorming en discussie houden rond wereldproblemen en als groep me acties voeren; o.a. inspelend op de actualiteit om de bewustmaking op het voorplan te brengen.

Het tijdschrift van deze groep heet *Keerpunt* en wie geïnteresseerd is kan inlichtingen krijgen op onderstaand adres, evenals een abonnement.

NAAM:.....
ADRES:.....

Zenden naar E. Cornet, K. Albertlaan 30, 3000 Leuven

(Voor abonnement *Keerpunt*: stort min. 100 fr. op 001-0964656-67 van DWG, Peter Nollekensstr. 103, 3200 Kessel-Lo)

WAAR U REEDS KUNT VAN DROMEN...

VETO 22

een serieuze brok info over de *Vredesdagen* aan onze universiteit, een ophefmakende lezersbrief over *Radio Scorpio*, de vaste rubrieken (Lucien's corner, Kreten en gefluister,...), de overzichtelijke en o-zo-handige *Agenda*, en culinaire verrassing en...
nog veel meer!